

Đào Thị Thanh Tuyền

Ảo Tưởng

Hắn điện thoại cho tôi sau hai mươi ba năm không gặp, với câu nói : "Ngày ấy anh đã yêu em biết bao, mà không bao giờ dám nói ... ". Tôi hơi sửng người, nhưng với bản tính hay giấu cợt tôi trấn tĩnh ngay : "May mà ngày ấy anh đã không nói, biết đâu bây giờ anh khỏi cảm thấy hối tiếc" - "Tại sao" "Tại vì em bây giờ tàn tạ, xấu xí, và lắm điều ... ".

Hắn nói nhiều, rất nhiều, để bù lại hơn hai mươi năm không được nói với tôi, hắn bảo vậy

Những ngày sau đó hầu như ngày nào hắn cũng gọi điện thoại tôi Điện thoại đường dài và số tiền cước hình như không ảnh hưởng gì đến hắn, có khi hắn nói, có khi hắn im lặng, mỗi ngày hai ba lần gọi, mỗi lần gọi không ít hơn 15 phút. Tôi bảo hắn : "Chắc là bưu điện phải cảm ơn em nhiều lắm lắm ... ". Hắn phàn nàn rằng tôi hay nói đến tiền bạc. Biết nói gì với hắn bây giờ khi tôi chỉ là một người phụ nữ, rất phụ nữ với bao nhiêu năm xoay quanh bếp lửa gia đình, lo toan trong cuộc sống đầy áp những bận bịu đời thường: đi làm, chợ búa, cơm nước, dọn dẹp nhà cửa, chăm sóc bọn trẻ ...

Ban đầu ý tưởng về hắn trong tôi chỉ là những câu nói đùa bông lơn

nhưng rồi những cú điện thoại của hắn xáo trộn cuộc sống của tôi - xáo trộn mặt hồ yên bình, rất yên bình. Tôi bắt đầu suy nghĩ về hắn, bắt đầu nhớ lại những gì đã qua của một ngày xưa xa lắc.

Tôi quen hắn khi tôi ghi tên vào đội bóng bàn của trường. Nhà trường bố trí hắn tập cho tôi Tuổi mười sáu, hắn là một thần tượng: hắn đỡ dập, rờ-ve của tôi và kết thúc là tôi phải đi lượm banh. Tôi chẳng đoạt được một giải nào cho trường trong khi hắn ôm về bao nhiêu là giải thưởng.

Hắn kể với tôi những điều mà tôi lục hoài trong trí chẳng nhớ nổi: hắn và tôi thường len lén bạn bè trao vội cho nhau một vài dòng chữ vắn vơ, hắn bảo cho đến bây giờ hắn vẫn còn giữ (?). Hắn nói với tôi những điều mà một con người thực tế như tôi chẳng thể nào tin được: Hắn luôn mang hình bóng tôi đi suốt hơn hai mươi năm bốn ba khắp chốn, tôi là mối tình đầu tiên của hắn mà hắn không bao giờ quen được ... Tất cả những điều đó dĩ nhiên dù không tin nhưng tôi vẫn cảm thấy một chút hài lòng nho nhỏ, một sự hài lòng của một người bao nhiêu năm chôn vùi ký ức để đối phó với những khó khăn của đời thường. Duy chỉ có một điều tôi hơi buồn lòng là hắn luôn nói rằng vợ hắn rất dễ thương - nó cửa vào sự ích kỷ của một người phụ nữ.

Tôi bắt đầu có những đêm mất ngủ để suy nghĩ về những cú điện thoại của hắn, bắt đầu có những giờ phút chờ chuông điện thoại reo, bắt đầu tự hỏi: có chuyện gì không mà chiều này không thấy hắn gọi, mình đã nói những gì vô ý với hắn hay là có chuyện gì đã xảy ra VỚI HẮN ... Ở CƠ QUAN MỌI NGƯỜI BẮT ĐẦU THAN PHIỀN LÀ tôi hay có những cuộc nói chuyện lâu trên điện thoại, chồng tôi cũng bắt đầu thắc mắc về những cú điện thoại mà mỗi khi anh bắt máy là đầu

dây bên kia cúp máy. Con người hiện tại trong tôi kêu lên: Bắt đầu rắc rối đây. Con người quá khứ của tôi thì bảo: Cứ nghĩ về hắn, để tô điểm thêm cho cuộc sống, cuộc sống vốn dĩ đã chẳng quá khô khan, đơn điệu đó sao

Hắn gửi cho tôi một món quà sinh nhật, tôi thật bàng hoàng vì hắn còn nhớ đến ngày sinh của mình. Những đĩa hát, toàn là những bài tôi thích. Tôi tự nhủ thầm: cuộc sống bình yên của tôi bắt đầu chấm dứt rồi đây. Đầu óc tôi đầy ắp những suy nghĩ về hắn: tò mò, thắc mắc và tự nhiên trong tôi có một cảm giác như những ngày xưa khi mới biết thế nào là tình yêu

Hắn gửi cho tôi hai tấm vé máy bay chưa đăng ký ngày giờ, hắn muốn gặp tôi, rất nôn nóng gặp tôi. Công việc của hắn không cho phép hắn bỏ đi. Tôi ngần ngại, tôi chần chừ, tôi cũng muốn đến nơi hắn ở, cũng muốn thấy hắn bây giờ ra sao. Tôi lưỡng lự, tôi lo sợ, tôi lại có những đêm mất ngủ vì hai tấm vé máy bay của hắn. Cuối cùng tôi quyết định, phải gặp hắn một lần để tìm ra đáp số cho bài toán. Không thể nào nhận ra hắn giữa đám đông người hỗn độn chen chúc ở phi trường. Nhưng hắn nhận ra tôi, vì theo như hắn bảo, bao nhiêu năm qua tôi vẫn không thay đổi mấy ...

Tôi quan sát từ đầu đến chân và không thể nào tin đây là hắn: một con người mập mạp, trắng trẻo (biểu hiện của sự thành đạt), vòng bụng căng tròn, tròn hơn tôi tưởng rất nhiều, không còn là thân tượng một thời của tôi. Nhìn hắn tôi bỗng nhiên thêm nhớ biết bao vòng bụng thon và bộ ngực chắc nịch của chồng tôi, bộ ngực mà mỗi lúc vui các con tôi hay bắt bố chúng gồng lên cho chúng đầm vào. Tôi nói với hắn: "Lúc em đi thẳng cu con hơi sốt, suốt thời gian ngồi trên máy bay tự nhiên em nóng ruột quá, chắc em nhờ anh đăng ký vé

cho em quay về chiều nay". Hấn mở to tròn con mắt ngạc nhiên. Tôi nhớ đến hấn ngày xưa có một đôi mắt rất đẹp với cái nhìn sâu thăm thẳm, làm mềm lòng người. Bây giờ hấn chỉ còn có đôi mắt, tôi không dám nhìn vào đôi mắt làm mềm lòng người khác của hấn. Chiều nay tôi phải bay về ngay với gia đình mình. Giá mà tôi đừng gặp hấn, cứ để cho những đêm không ngủ nhớ về những ngày thật đẹp trong quá khứ. Cuộc sống vẫn có nhiều mâu thuẫn ngay chỉ trong một con người

Tôi nhớ lại một câu nói của một người nào đó : "Nếu phải chuyển đi đến một hành tinh khác chỉ có hai người, em cũng không lấy anh ... "

Đào Thị Thanh Tuyền

Chiều Cuối Tuần

Ba giờ, chiều thứ sáu. Quá trễ để bắt đầu một việc! Thế nhưng, tôi không còn thời gian rảnh rỗi nào khác trong tuần rời khỏi cơ quan đi thanh toán tiền bảo hiểm cho thằng con nằm viện tuần trước. Tập hợp các chứng từ và thẻ bảo hiểm, tôi thẳng tiến đến cơ quan bảo hiểm nằm ở một ngã tư đường lớn. Chắc không có gì trục trặc đâu mình đã thanh toán một lần nằm viện ở tận Saigon kia mà, tuy có chờ đợi hơi lâu vì người ta phải gởi hồ sơ đi giám định nhưng cuối cùng mọi việc cũng tốt đẹp. Với ý nghĩ chắc chắn như thế tôi tự nhiên lái xe cua vào cơ quan bảo hiểm.

Nơi để xe cho khách không còn một chỗ trống, nhìn ngang dọc thấy trước cửa nhà xe có một chiếc xe gắn máy chắn ngang, tôi dựng chiếc xe của mình bên cạnh và an tâm bước vào khi thấy người bảo vệ nhìn tôi mà chẳng có ý kiến gì. Người ta đôi khi cứ thích theo lối mòn của người đi trước, cho dù biết chắc rằng điều đó không đúng. Người bảo vệ chờ đợi câu hỏi của tôi với gương mặt thật hà tiện nụ cười. Bài học về maketing tôi thuộc nằm lòng: khách hàng ngoài việc

mua hàng hoá, họ rất thích mua quan hệ với người bán, người giữ vai trò rất quan trọng trong việc bán quan hệ đầu tiên là người gác cổng và nhân viên trực điện thoại hay lễ tân. Bài học còn nhấn mạnh: không biết cười thì đừng mở cửa hàng. Là người đi mua quan hệ, tôi hỏi với giọng điệu của kẻ bước chân đến xứ người, dù biết rất rõ mình sẽ đến phòng nào. Quả đoán không sai, tôi nhận được câu trả lời rất ngắn gọn nhưng đầy đủ ý nghĩa:

- Thanh toán bảo hiểm lầu 4, phòng 5.

Tôi vừa dậm bước đi thì khựng lại bởi một câu gắt gỏng đuổi sau lưng:

- Chị dắt chiếc xe để vào đúng nơi quy định đi. Chỗ đó là trước cửa nhà xe, chị không thấy à?

Tôi thấy chớ, biết chớ, nhưng chẳng lẽ giờ đây lại trả lời rằng có chiếc xe của ai dựng trước rồi nên tôi bắt chước. Không xong đâu, dễ bị mắng lắm, chị có phải là con nít đâu mà thấy người ta làm thì bắt chước? Vừa may có người dắt xe ra cho tôi điền vào chỗ trống. Một mình trong thang máy, tôi có dịp ngắm lại dung nhan của mình một cách rất thoải mái. Tôi vuốt tóc, cười với chiếc gương, ngắm lại bộ quần áo, hơi nghiêng đầu một chút. Tất cả đều tạm ổn. Chiều cuối tuần thế là tốt rồi, tôi tự tin nghĩ như thế khi rời khỏi thang máy bước thẳng đến phòng số 5. Một mái đầu đang cắm xuống cuốn sổ mở to dùng, ngược nhìn tôi:

- Thanh toán bảo hiểm hả, thứ hai chị quay lại đi, mấy anh đó đi công tác hết rồi. Sao không đến đầu tuần mà lại để cuối tuần?

Tôi cố gắng níu một chút hy vọng:

- Không còn ai làm việc này sao chị? Tôi sợ thứ hai không rảnh.

- Không có ai giờ này đâu.

Câu trả lời nặng trịch ngụ ý muốn tôi đừng quấy rầy nữa. Tôi cố vớt vát:

- Chị coi giúp giùm

Lần này thì tôi nhận được một câu đũa khéo:

- Chị qua phòng bên cạnh, có người ngồi bên hỏi thăm.

Tôi nghĩ thầm rằng kiên nhẫn sẽ được đến bù. Phòng bên cạnh, một cặp kính ngẩng lên nhìn tôi, nói như ra lệnh:

- Thanh toán gì? Đưa giấy tờ coi.

Tôi mừng rỡ không đợi mời ngồi ngay vào ghế, chìa ra một xấp giấy tờ. Cặp kính xem xét hồi lâu:

- Tại sao học sinh năm viện không đóng tiền theo bảo hiểm y tế? Con chị học trường nào?

- Trường X.

Bốn mắt ngược nhìn tôi:

- Mười năm nay trường X. không không mua bảo hiểm y tế.

Đến lượt tôi ngạc nhiên:

- Tôi cứ tưởng

- Tưởng gì. Chị về mà hỏi hiệu trưởng.

- Thế giờ tôi tự mua cho cháu có được không?

- Không được.

Một câu khẳng định chắc nịch và khô khốc vang ra. Cặp kính trắng còn xem xét giấy tờ của tôi hồi lâu, xem đến tấm thẻ bảo hiểm cặp kính ngẩng lên nhìn tôi xoi mói:

- Chị không biết chữ à?

Tôi có nghe lầm không nhỉ? Chợt nhớ, trong đời mình đã từng đi dạy xóa mù chữ hai mùa hè, thêm một mùa hè dạy bổ túc văn hóa. Tôi nhẩm nhanh một con tính: 17 năm ngồi ghế nhà trường chính quy,

chưa kể những khoá huấn luyện chuyên môn hay những lớp học theo quy định của ngạch công chức ... trải dài hơn 20 năm làm việc. Tôi chưa kịp trả lời thì cặp kính trắng được gỡ ra khỏi gương mặt, lộ rõ cái cau mày và một đôi mắt thật khó chịu đẩy về phía tôi tấm thẻ bảo hiểm :

- Chị đọc kỹ coi thẻ này mua ở đâu. Trước khi đến đây, chị phải chú ý cho, mắt thì giờ quá!

Một câu đuổi thẳng. Tôi cầm tấm thẻ. Trời đất ơi, tôi không biết chữ thật rồi, thẻ này trường con tôi mua của Cty X, giờ tôi cầm đến đòi thanh toán ở Cty Y. Sao tôi lại xớn xác như thế này nhỉ. Tôi biết lỗi, đứng lên chào và đi ra. Cặp kính tiến tôi:

- Lần sau chị rút kinh nghiệm nhé!

Dứt khoát rồi. Tôi nghĩ thầm như thế và đi nhanh đến buồng thang máy trong đầu lẩm nhẩm cái địa chỉ mình sẽ đến.

Người bảo vệ Cty Y. bước ra, vừa dẹp mấy chiếc xe vừa cảm râm:

- Để xe thì phải để cho gọn, mấy người không thấy cái lề đường có chút bèo sao?

Khi người ta đang bực, im lặng là vàng. Thấy tôi cầm xấp giấy, một cô ngồi ở bàn hướng dẫn nói:

- Chị đưa coi thử.

Cô hướng dẫn xăm soi mấy tờ giấy một cách cẩn thận rồi trả lại cho tôi:

- Chị chưa đóng dấu ra viện.

Tôi như quả bóng hết hơi! Chực nhớ, hôm ấy có lẽ vui quá vì con khỏi bệnh tôi quên mất việc đóng dấu, mà phòng đóng dấu cách phòng thu tiền chỉ có mấy bước chân. Nhìn đồng hồ nhằm tính thời gian quay đến bệnh viện, tôi hỏi cô hướng dẫn:

- Liệu đi đóng dấu rồi quay lại có được thanh toán trong chiều nay không hở chị?

Lần này thì câu trả lời không được nhẹ nhàng cho lắm:

- Chị cứ đi đóng dấu còn kịp hay không làm sao tôi trả lời được. Ở trong kia làm chớ phải ngoài này đâu, chị không thấy còn một loạt người đang ngồi chờ kia sao?

Tôi nhìn lại hàng ghế, đầy những khuôn mặt không dấu được vẻ nôn nóng. Một người nói giọng điệu thông cảm:

- Thôi đi lấy dấu rồi quay lại, không kịp chiều nay thì thứ hai.

Bước ra khỏi Cty Y đầu óc tôi quanh quẩn những ý nghĩ rời rạc. Con tôi nằm viện 3 ngày, theo mức thanh toán sẽ được 45 ngàn, công nhiều hơn của.... Nghĩ đi, hay thôi bỏ quách nghĩ lại, mắc mớ gì bỏ, tiền chớ bộ rác sao. Rồi đâm tự trách mình, sao mà cứ xốn xác mãi thế này ...

Khi tôi quay lại Y. chỉ còn một người ngồi ở hàng ghế đợi. Câu nhắc của người bảo vệ: “Khi nào có tiếng chuông là đến phiên chị!” làm cho tôi có cảm giác đang chờ đến lượt khám bệnh. Không biết làm gì tôi thả tầm mắt nhìn bao quát gian phòng mát lạnh, chiếc TV dựng trong một cái tủ lớn ở góc phòng, bức tranh treo tường có một cô gái với đầy những chiếc lá vàng dưới chân, tấm cờ thêu hình tam giác, giải thưởng một lần thi đấu cầu lông của đơn vị; trang thờ nằm dưới đất bên cạnh bình hoa cúc vàng có mấy trái cam, vú sữa, nải chuối ...

Cánh cửa ra vào chợt mở ra kéo tầm nhìn của tôi về hướng ấy, một người phụ nữ mang theo vào căn phòng mùi nắng, mùi đường phố ngồi xuống bên cạnh, tự nhiên nói với tôi như thể quen biết tự hồi nào:

- Chiều giờ chạy muốn hụt hơi!

Chìa cho tôi một tờ giấy, chị hỏi:

- Khai tờ giấy này chưa? Con em té gãy tay, nằm viện 5 ngày. Em không biết chữ phải chạy về nhờ hàng xóm viết. Còn phải đóng dấu xác nhận của trường học nữa. Hành quá sức.

Tôi nhìn tờ giấy và thật sự phát hoảng khi nghĩ đến đoạn phải quay về trường học xác nhận. Tự nhủ, may mà chiều nay mình đã không nhờ ông chồng yêu quý đi giùm, nếu gặp phải “ca” này chắc là ông sẽ bỏ của chạy ngay, chưa kể còn phải nghe cảm ràm suốt buổi:

“Lần sau đừng nhờ anh đi nữa, mất công, mất việc lắm”.

Có tiếng chuông phát ra, tôi bước vào phòng thanh toán với cảm giác căng thẳng làm sao! Một cặp mắt kính nữa nhìn tôi kèm theo lời mời:

- Chị ngồi đi, cho xem giấy tờ.

Bốn mắt xem xét tờ giấy ra viện và tám thẻ bảo hiểm một cách cẩn thận, xong đưa tôi một tờ giấy giống hệt tờ giấy của người phụ nữ khi nãy, bảo điền vào những thông tin cần thiết. Trả lại tờ giấy đã có đầy đủ thông tin, tôi hỏi:

- Có phải về trường xác nhận không chị?

Bốn mắt ngược nhìn tôi:

- Ai nói chị phải về trường xác nhận?

Tôi chỉ vào tờ giấy:

- Thấy trong này có ghi.

Bốn mắt cúi xuống, lầm bầm:

- Người ta không yêu cầu thì thôi, hỏi làm gì.

Đúng quá rồi còn gì, người ta không yêu cầu mà cứ hỏi. Tôi ngồi im với dáng điệu của người vừa rút được một kinh nghiệm.

Thủ tục thanh toán nhanh chóng và nhẹ nhàng, tôi qua phòng thủ quỹ nhận được 60 ngàn đồng, hơn dự tính 15 ngàn. Nhìn đồng hồ

đeo tay. Một tiếng rưỡi đồng hồ cho tất cả mọi việc. Nắng chiều vẫn còn tràn đầy trên phố, mang tâm trạng nhẹ nhõm của người vừa làm xong việc lớn, tôi chạy xe thẳng đến siêu thị. Cần phải mua cho thằng nhóc một thứ gì đó như hộp sữa chẳng hạn. Thế nhưng vào siêu thị cái tính phụ nữ đã kéo tôi đi hết quầy này đến quầy kia. Khi cái giỏ trong tay tôi bắt đầu hơi nặng, tôi bước đến quầy đông lạnh xem xét và chọn hai lít sữa chua của một hãng sữa nổi tiếng.

Tôi mang tâm trạng thoải mái như thế suốt con đường về nhà. Máy đưa nhỏ vừa đi học về thấy tôi xách cái bị màu vàng to đùng liền ủa tới bàn salon náo nức chờ tôi lần lượt bỏ từng món ra khoe:

- Mẹ mua yaourt này ăn thử xem sao, mắc hơn loại mình thường ăn đến một ngàn đồng một hũ đó.

Con gái tôi có lẽ đang đói và khát nước cầm vội hũ yaourt:

- Mẹ cho con ăn nghe mẹ, thấy thèm quá!

Không kịp chờ tôi gạt đầu, nó lấy cái muỗng nhựa, kéo phăng miếng giấy thiếc. Múc một muỗng đưa vào miệng, nó nhăn mặt lè ra:

- Ghê rợn quá, chua lèm, lạt nhách ...

Nó đẩy cái hũ về phía tôi. Ném một miếng, tôi không thể tưởng tượng được tại sao mình lại xốn xác như vậy. Tôi đã đứng ở quầy đông lạnh gần cả 10 phút, xem xét đến tận cùng những chi tiết nhỏ như hàm lượng calci bao nhiêu, chất béo bao nhiêu, protein, carbohydrate bao nhiêu mà bỏ qua hai chữ màu đỏ nổi rõ trên nền màu xanh: “Không đường”. Thằng bé con đang ngồi bó gối một góc salon theo dõi phim hoạt hình trên TV quay lại:

- Yaourt gì vậy mẹ?

Chồng tôi tay cầm cái áo sơ mi đứng gần trả lời thay:

- Yaourt xốn xác con ạ.

- Xón xác là gì?

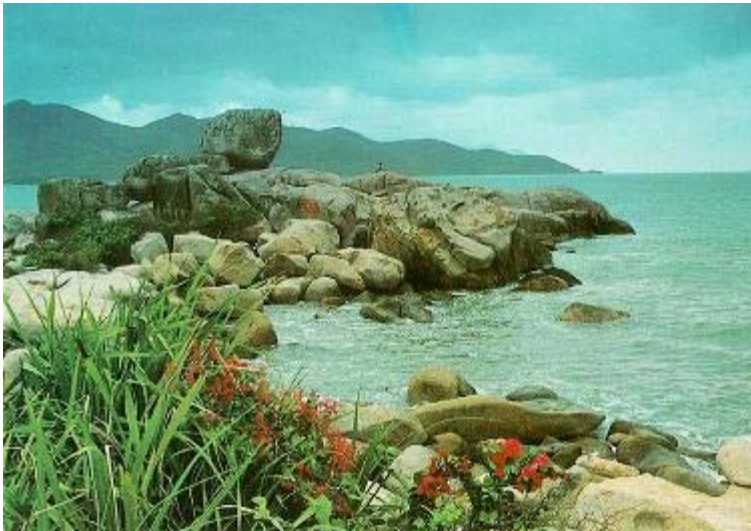
- Là vô ý, bộp chộp, không ngó trước ngó sau.

- Lần sau mẹ phải cẩn thận chớ !

Thằng bé nói với tôi bằng giọng điệu của một ông cụ. Tôi chợt nhớ giờ này tuần trước nó còn nằm ở bệnh viện, trên tay loằng ngoằng sợi dây chuyền dịch, mặt mày xanh mét nói không ra hơi có đầu lên lớp cho tôi một câu đáng đồng tiền như vậy.

Đào Thị Thanh Tuyền

Đêm không nghe tiếng sóng

Hai hàng đèn cao áp màu vàng sáng rực soi rõ từng đám cỏ bên vệ đường. Có một con rắn mồi đi ăn đêm chạy xẹt ngang thật nhanh từ bên này; đến giữa đường tim màu trắng nó khựng lại, ngẩng đầu lên nghe ngóng rồi tích tắc phóng vụt vào bãi cỏ phía đường bên kia. Chỉ có anh và chiếc bóng đen ngấn ngủ đồng hành. Anh dừng lại lấy trong túi áo cái bật lửa và diều thuốc rồi ngồi xuống bordure. Trên bầu trời đen chiếc đĩa tròn sắc nét màu trắng dỗi theo anh qua những con phố mờ tối giờ nhòe đi nhợt nhạt. Anh nhìn quanh những con

đường mới nằm trong khu quy hoạch chạy vòng vức như ô bàn cờ. Vẫn còn những khu đất trống đầy cỏ lau chen lẫn những khu nhà đã được xây cất tử tế, có ánh đèn vàng hắt ra từ những ô cửa sổ. Một con chó hoang như vừa chui ra từ lùm cỏ lau nào đó chạy tới phía anh, nó dừng lại đồng tai, giương mắt nhìn anh như muốn làm quen. Anh húyt sáo và đưa bàn tay vẫy, con chó ngán ngừ một lúc rồi chậm chậm bước tới. Đến gần chỗ anh ngồi, nó chăm chăm chờ những tín hiệu tỏ vẻ chấp thuận cho nó tới gần hơn nữa. Thấy anh không còn vẫy tay hay húyt sáo con vật dè dặt nằm xuống cách xa anh khoảng hai thước. Nhìn con chó tự đứng trong anh có một cảm giác cô đơn và hụt hẫng lạ thường. Anh nhìn về phía trước mặt, ánh đèn sáng chói nơi anh ngồi nhấn chìm khu rừng dương và biển trong một màn đen. Như vậy, anh đã đi bộ hơn năm cây số từ khu phố cũ về lại nhà khách nằm trong khu vực quy hoạch mới này của thị xã. Anh có đúng 22 năm để trở lại nơi này. Nếu không phải là đại biểu có tham luận trong hội nghị ngày mai chắc có lẽ anh không bao giờ đến đây. Ban chiều, chiếc xe rẽ ngoặt vào con đường chính tim anh như muốn vỡ tung, kỷ niệm cũ và nỗi day dứt mơ hồ nào đó thi nhau vò xé lòng anh. Anh đã trải qua năm năm của thời tuổi trẻ không buồn, không vui ở đây. Con phố chính cắt đôi thị xã chạy dài từ Quốc lộ 1A về phía biển bị chắn bởi khu quân sự cũ và rừng dương cùng một cồn cát làm đường ranh phố – biển ngày xưa thường ngăn bước chân khám phá của anh. Anh không thích biển nơi đây, không có núi che chắn, nó bao la và mệnh mông quá dễ làm anh chóng và ngộp thở. Cho đến một ngày, không chịu nổi sự tĩnh lặng luôn mang dáng vẻ ảm đạm của nó, những bài giảng nhai lại kèm theo những khuôn mặt học trò vô cảm, anh ra đi.

Những con đường trong phố vẫn còn nguyên hàng cây xà cừ thật lớn chạy ngang dọc như những nhát dao băm vằm tim anh - sự thay đổi chậm chậm nơi đây làm lòng anh càng thêm trĩu nặng. Phải chi nó khác đi nhiều so với ngày xưa để anh có cảm giác mình đang đến một nơi hoàn toàn xa lạ. Đã vậy, những tấm banderole ghi dòng chữ chào mừng đại biểu về dự hội nghị như vả nhẹ vào mặt anh, thị xã vẫn đang bao dung mở rộng tấm lòng đón anh - một kẻ đã từ chối và bỏ chạy để bây giờ nhìn lại mọi việc diễn ra trong cuộc đời như một “nhãn tiền” mà ở tuổi hai mươi ngày ấy anh làm sao biết được!

*

Ra trường năm hai mươi hai tuổi anh nhận quyết định về dạy học ở một trường trung cấp nằm trong thị xã. Cùng về với anh đợt ấy có Khoa và Bích, hai người là bạn học cùng trường. Anh và Khoa là dân thành phố còn Bích là người địa phương. Học trò đa phần là các em học sinh vừa tốt nghiệp lớp 9, bộ đội phục viên hay cán bộ đi học. Anh dạy môn phụ nên dù có đầy nhiệt huyết cũng không thoát khỏi tâm trạng chán nản. Còn Khoa, tuy dạy môn chính nhưng do gia đình ở thành phố tương đối khá giả, phải về đây Khoa cũng chẳng phân khởi gì. Chỉ có Bích là thoải mái vì cô được về gần nhà và được dạy môn chính.

Anh và Khoa ở cùng phòng trong khu tập thể. Biết tâm trạng buồn chán của hai người, sáng nào lên lớp Bích cũng tranh thủ đi sớm gần nửa tiếng tạt vào lôi anh và Khoa lên lớp. Có hôm cả hai trùm chăn kín mít mặc cho Bích gõ cửa đến mỗi tay và luôn vùng dậy khi nghe giọng cô bắt đầu nghèn nghẹn nước mắt.

Nhiệt tình của Bích dần cảm hóa được hai người, cô kéo anh và Khoa từ trong đồng chăn mềm bèo nhèo trên chiếc giường đơn ở khu

tập thể những ngày nghỉ cuối tuần để ra phố, về quê, ra biển hay về nhà cô - một ngôi nhà nằm trên con phố chính có cây xà cừ xòe tán rộng phủ trùm hết vuông sân thượng, có những buổi sinh hoạt gia đình đầm ấm cùng những món ăn ngon do chính tay mẹ cô làm thết đãi hai người. Ba Bích một người đàn ông vui tính và chân thật, thích chơi cờ; thỉnh thoảng ông vẫn nói đùa anh và Khoa là Sơn tinh và Thủy tinh, ai thắng ông liên tiếp ba ván sẽ được ông gả con gái.

Không bao giờ anh hay Khoa thắng được ông, nhưng chắc có lẽ khi ấy cả hai người chẳng ai có ý nghĩ muốn thắng ông liên tiếp ba ván...

Một học kỳ, hai học kỳ rồi những học kỳ sau đó trôi qua trong bình lặng và tẻ nhạt vô cùng đối với anh. Những lá đơn xin việc anh gửi về thành phố mong được chuyển một công việc làm khác ngày càng ít hy vọng; sự tự tin trong anh mòn dần, có đôi lúc biến thành mặc cảm, tự ti hay những buồn vui vô cớ. Anh đem tất cả những muộn phiền ấy trút hết cho Bích. Cô yên lặng hàng giờ nghe anh tâm sự, cố gắng cùng anh tưởng tượng về một tương lai khá hơn cho anh, thế nhưng cuối cùng bao giờ cô cũng nhận từ anh một gáo nước lạnh hắt đi vùng vằng : “Em làm sao hiểu hết được những điều ấy!”. Anh chẳng thèm đếm xỉa những nét buồn u ám đến tội nghiệp trên gương mặt Bích, anh chỉ biết loay hoay với những trăn trở cho riêng mình.

Một buổi tối thứ bảy, Khoa đã về nhà. Anh cảm thấy rất ngọt ngào trong căn phòng mười sáu mét vuông, anh lôi chai rượu ra uống một mình. Những suy tư về một tương lai không có viễn ảnh gì sáng sủa ở thị xã nhỏ bé và hiu hắt này thi nhau dần xé, anh có cảm giác mình như con cá bị bủa trong tấm lưới chật hẹp, càng vẫy càng bị bó chặt. Đang lúc cực điểm của sự bế tắc thì Bích đến. Như người chết đuối

vớ được chiếc phao, anh ôm lấy Bích và trút hết vào cô những nỗi buồn, những bế tắc. Bích dịu dàng vuốt ve anh xoa dịu dần sự căng thẳng. Khi sợi dây đã chùng, cô nhận thấy anh chẳng hề yêu cô; cô chỉ là một từ hay một cụm từ điền vào dấu ba chấm đang bị khuyết trong cuộc đời anh, cô lặng lẽ rời khỏi căn phòng ấy và nuốt ực xuống cổ cảm giác buồn, tủi, đờn đau.

Cuộc sống là một chuỗi thất vọng rồi hy vọng kéo dài theo dạng biểu đồ hình sin lay lắt kéo anh những giờ lên lớp vô cảm. Cho đến một ngày chuỗi hy vọng ở đỉnh điểm cao nhất là lúc anh nhận được sự chấp thuận về làm việc ở một viện nghiên cứu trung tâm thành phố. Cùng lúc đó, tất cả như nhảm chìm anh xuống điểm cực tiểu khi Bích đến báo tin có một mầm sống đang cựa quậy trong cô. Đó là một đêm mưa. Tiếng mưa rơi đều đều trên mái tôn đưa anh từ từ rớt xuống đến tận cùng. Biểu đồ hình sin cuốn lại chập chờn dừng dằng trong anh , cuối cùng như một sợi dây nó kéo nhanh anh lên khỏi vực sâu với một lời từ chối quyết liệt: “Anh đã quyết định rời khỏi nơi này trong tháng tới!”. Khi buột miệng nói xong câu đó, có lẽ lần đầu tiên trong đời anh nhìn thấy một đôi mắt khác thường như vậy từ Bích. Nó như một tấm thảm trải rộng được đan bằng những sợi dây thương yêu, oán hận, tuyệt vọng đến căm hờn và cuối cùng được gút lại ở đường biên bằng những sợi chỉ lạnh lẽo, vô hồn, không cảm xúc. Bích đứng lên, quyết liệt và mạnh mẽ. Cơn mưa bên ngoài đã hết, cầm tấm áo mưa cô rũ thật mạnh cố làm rớt hết từng hạt nước nhỏ rồi xếp lại một cách chậm rãi và bước rất nhanh ra khỏi căn phòng ấy.

Cuối cùng mọi việc kết thúc như có một bàn tay sắp đặt khéo léo. Ngày đám cưới Khoa và Bích cũng là ngày anh bước lên xe đồ rời

khỏi thị xã. Hôm ấy mưa rất to, những giọt nước mưa như những viên đá quất vào mặt anh đau rát và lạnh buốt; dù việc ra đi đã quyết định từ trước nhưng cái tâm trạng của người vợ vẫn chạy trốn vẫn theo anh bao năm trời đằng đằng về sau và đến mãi hôm nay.

Anh không gặp lại Khoa, Bích từ đó; tin tức của hai người thỉnh thoảng tạt vào đời anh như những cơn mưa bóng mây, khi thì nhỏ lúc thì ồ ạt. Họ đã có con, một bé gái xinh đẹp nhưng yếu ớt vì được sinh ra và nuôi nấng trong bối cảnh người mẹ bị đau ốm triền miên. Hai năm sau họ chia tay. Người ta nói họ không hợp nhau nhưng anh hiểu Khoa đã làm xong vai trò của mình. Khoa chuyển công tác về một thành phố trên cao nguyên và lập gia đình sau đó ít năm; còn Bích sau những chìm nổi trong cuộc đời, như một con bướm được thoát xác cô vượn mình đứng dậy, nghe nói mấy năm sau được đề bạt lên làm hiệu trưởng.

Anh bơi ngược bơi xuôi trong bể cuộc đời khi chìm, khi nổi cũng đến gần mười năm sau đó mới lập gia đình. Cuộc sống gia đình của anh sẽ hoàn toàn thuận lợi và đầy đủ nếu vợ anh mang đến cho anh những đứa con; thế nhưng, một năm, hai năm rồi năm năm hy vọng ấy càng ngày càng tắt, càng chờ càng mất. Vợ anh đòi đi khám, nhưng anh nhất quyết không chịu. Anh biết rất rõ điều này, anh yêu vợ thật sự và anh không muốn cô phải mang tâm trạng người có lỗi. Anh nhận phần thua thiệt về mình, đó là lần đầu tiên trong đời anh nhận mình là người bại trận : “Có lẽ anh đã lớn tuổi nên không thể có con được, nếu chúng mình yêu nhau thì sống như vậy cũng được rồi”. Anh nói với vợ như thế. Và từ đó căn nhà của họ là hai thế giới riêng biệt, cô lao vào vào những đề án, những chương trình, những công việc ngoài xã hội; anh chìm đắm vào những trang sách dịch,

những bản văn tự cổ, những tấm văn bia trải qua nhiều thế hệ, anh lút đầu sau những cuốn tự điển thật dày tìm lại quá khứ trong những trang tài liệu đã có hàng trăm năm. Cuộc sống của anh như con thuyền trôi chậm rãi, bình an trên dòng sông thời gian đưa con người về đến một cái đích cuối cùng nào đó. Thế nhưng ám ảnh về những đứa con vẫn không thôi rời bỏ anh, những giấc mơ của anh thường xuyên có những đứa trẻ bụi bặm với nhiều tiếng bi bô không rõ nét hay những tiếng cười trong trẻo; thỉnh thoảng anh mơ thấy ngôi nhà trên con phố chính có cây xà cừ xòe tán rộng, trên vuông sân thượng đặt sẵn một bàn cờ, có anh và một người đàn ông đang thận trọng tiến thoái đẩy lui mong giành phần thắng cuộc, xung quanh lũ trẻ con chạy nhảy, chơi ô quan, chơi canh chuông, có đứa thụp xuống níu lấy người anh mong được anh che chắn trong một trò chơi trốn tìm... Tất cả những điều đó luôn dẫn dắt anh như anh đã từng có những dẫn dắt một thời trai trẻ ở cái thị xã buồn tẻ và uể oải ấy.

*

Con chó hoang đã lần hồi nhích đến sát chân anh tự lúc nào, anh giật mình khi bàn tay bỗng chạm vào lớp lông mềm của nó. Búng tàn thuốc còn đốm lửa đỏ ra xa anh đứng dậy và đi về phía bóng tối. Chiếc bóng và con chó lại lảng lạng theo chân anh trên con đường vắng. Hết con đường có hàng đèn cao áp, anh rơi vào vùng ánh sáng mờ nhạt của những bóng đèn nhỏ đủ soi đường cho anh xuống biển. Mặt trăng ló ra khỏi lùm dương như một con mắt tò mò cố dõi theo anh. Bóng cây in trên bờ cát những vệt đen lờ mờ xiên xẹo không hình thù. Không có một ngọn núi nào che chắn, biển lặng như một tấm thảm trải rộng. Không gian bao la và thoáng đãng làm anh ngộp thở. Xuống đến mép nước, anh thấy rõ những con sóng chạ

nhẹ vào bờ cỏ không gây nên một tiếng động nào dù là tiếng xạc xào nho nhỏ. Gió se se mang cái lạnh gai gai của đêm đang chuyển dần sang ngày khác. Con chó lúc này đã mạnh dạn hơn, nó quẩn lấy chân anh như muốn tìm một chút hơi ấm. Anh ngồi xuống bờ cát, con chó phục xuống nằm bên cạnh, anh lấy tay vuốt đầu con vật, được bàn tay người thương yêu nó đuổi mình dài ra và mọp sát đầu xuống cát.

Người ta có thể dối với bất cứ ai, dấu giếm nhiều người nhưng không bao giờ qua mắt được người mẹ. Tối nay anh đã đến ngôi nhà đó. Thời gian phủ một lớp mờ lên tất cả mọi thứ. Anh dựa lưng rất lâu vào cây xà cừ đã có dáng vẻ hơi cỗi vắn xòe tán xum xuê như tựa vào một người quen cũ. Qua khung cửa kính anh vẫn còn nhìn thấy bộ salon cổ ngày trước. Khi cánh cửa bật mở ra, một người đàn bà có gương mặt phúc hậu, mái tóc bạc trắng, dáng đi nhẹ nhàng thanh thoát nhìn anh chẳng có gì lạ lẫm hay ngạc nhiên :

- Tôi biết rồi cũng sẽ có một ngày cậu đến đây!

Không mời anh vào nhà, đứng dưới gốc cây xà cừ bằng một giọng nhẹ như gió thoảng bà đã nói với anh:

- Mọi việc qua lâu rồi, chúng tôi đã quên tất cả. Mong cậu hãy hiểu cho là giờ đây chúng tôi đang sống rất bình yên.

Cánh cửa sắt kéo lại, những bánh xe có lẽ từ lâu chẳng được tra dầu mỡ nghiền ren rét trên đường ray như nghiền nát quả tim anh. Ành sáng bên trong vụt tắt trả lại bóng tối của cây xà cừ trùm kín lấy người anh.

*

Mặt trăng đã nghiêng chếch về Tây. Con chó dưới chân anh đã ngủ từ lúc nào. Biển mênh mông là thế nhưng sao không hề nghe tiếng

sóng? Cảm giác mỗi một thấm dần khắp người anh. Mọi thứ mờ ảo trước mắt. Anh đứng dậy trở ngược lên con đường đi về nhà nghỉ bỏ lại sau lưng bờ biển vắng và con chó hoang bằng bước chân của người đi trong vô thức. Thả người xuống chiếc giường nệm, anh nằm im cố lắng nghe tiếng sóng từ xa dội lại, thế nhưng xung quanh anh tất cả đều yên ắng. Anh đã có một đêm ở biển không hề nghe tiếng sóng.

Anh ngủ được chút xíu thì bị đánh thức bởi những âm thanh xôn xao ngoài hành lang. Hình như có một đoàn khách ở xa vừa đến. Màu trời xanh thật nhạt bên ngoài khung cửa sổ đã kéo anh nhồm dậy. Biển gần đến nỗi anh tưởng mình có thể nhảy qua khỏi khung cửa kia là rơi ngay vào làn nước xanh lơ đó. Anh bước đến bên cửa sổ nhìn xuống đường. Dòng người đi biển sớm như những quân cờ di động, hàng dương kéo dài ngút mắt không có điểm dừng. Trời và biển xanh đến nao lòng, thị xã mang một vẻ đẹp hoang sơ và tinh khiết của một cô gái không hề có chút điểm trang. Anh nhìn mãi những màu xanh được pha trộn một cách hoàn hảo trước mặt với đầu óc trống rỗng và giật mình khi có người gõ cửa phòng mời anh chuẩn bị đi ăn sáng để bắt đầu cho ngày làm việc đầu tiên.

*

Hội nghị được tổ chức theo kiểu bàn tròn tọa đàm. Từng thành viên tham dự lần lượt được giới thiệu. Anh bị thôi miên vào góc cuối căn phòng, người ta vừa giới thiệu một đại biểu còn rất trẻ, cô vừa tốt nghiệp ra trường nhưng đã có nhiều công trình nghiên cứu đóng góp cho địa phương và hiện đang là giáo viên trường Cao đẳng của thị xã. Một mái tóc xõa dài ôm bờ vai nhỏ nhắn, nụ cười e ấp và khuôn mặt ửng hồng vì thẹn. Anh giật mình. Có phải là tuổi trẻ của anh đó

không? Một khuôn mặt quen lấm trong miền ký ức xa thẳm nào đó? Bên cạnh anh có tiếng một người giới thiệu với một người như muốn khẳng định thêm uy tín cho cô gái: “Con cô Bích, hiệu trưởng trường Trung cấp Y...”. Sóng lưng anh lạnh toát, tay anh run rẩy, đầu óc anh chới vánh. Mọi việc sau đó diễn ra một cách máy móc đối với anh, những ánh đèn flash lóe sáng, những ống kính đưa tới chụp gương mặt anh cận kề, bài tham luận và những câu trả lời phỏng vấn bên lề hội nghị... Đầu anh ong ong, tim anh muốn vỡ tung ngàn mảnh ... Ngôi nhà có cây xà cừ xòe tán rộng và câu nói của một người lại văng vẳng bên tai : “Giờ chúng tôi đang sống rất bình yên ...”. Anh đã làm dang dở một thời tuổi trẻ của cả ba người: anh, Khoa và Bích và đã gây nên biết bao sự việc rắc rối trong quá khứ ở đây. Anh không có quyền làm xáo trộn sự bình yên nơi này một lần nữa. Thị xã vẫn rất yên tĩnh cũng như đêm qua biển không có sóng đầy thôi! Hội nghị còn tiếp tục một ngày nữa, nhưng chiều tối hôm ấy không chịu nổi những dằn vặt và nỗi buồn nặng trĩu trong tim, anh rời khỏi nhà nghỉ ngoắc một chiếc xe đồ Bắc – Nam, vội vã giống như một ngày mưa cách đó 22 năm.

Khi chiếc xe đồ dừng lại một quán ăn bên đường cho tài xế cùng hành khách nghỉ ngơi, ăn tối. Đứng tựa lưng vào một gốc cây nhìn ra quốc lộ nhuộm màu đen thẳm của đêm anh nghe tiếng hát một người mù ai oán tả cảnh gà trống nuôi con và trách cứ ông trời sao bày vẽ chi nhiều bi kịch bắt người đời phải gánh chịu. Người chủ quán đang chế cà phê cho khách nói bằng quơ một mình theo thói quen muốn tìm ai chia sẻ trong cái đám đông đang lặng lẽ đứng, ngồi chung quanh: “Ông ta mù hát rong kiếm tiền mà nuôi con gái tươm tất lắm. Con gái ông học rất giỏi , vừa thi đậu vào trường chuyên thị xã ...”.

Câu nói băng quơ như nhát dao xấn vào quả tim nặng trĩu của anh một nhát thật sâu. Không suy nghĩ gì thêm nữa, anh khoác vội chiếc túi du lịch bước ra đường cái vẫy một chiếc xe đò Nam – Bắc khác đang ngược về thị xã bỏ lại sau lưng vài câu suy đoán mơ hồ của đám đông : “Ông ta vừa lên ở K. ban nãy mà...”. “Chắc chột nhớ bỏ quên gì đó quan trọng lắm nên mới vội vã quay lại như thế!”.

Người phụ xe xếp cho anh một chỗ ngồi trên băng ghế sau cùng. Ngả đầu vào thành ghế anh nhắm mắt. Quá khứ, hiện tại, tương lai hiện lên trong mắt anh như một cầu vồng nhiều màu sắc khi nhòa, khi tỏ. Những luồng gió đêm tạt vào xe mang theo cái mùi nồng nồng của rơm rạ và của đất hòa quyện với hơi người trong xe tạo thành một hơi ấm xoa dịu dần nỗi đau đớn trong trái tim anh. Biển trước mặt anh trải rộng đến vô cùng và xanh thẫm một màu ngọc bích. Vẫn là đêm không hề nghe tiếng sóng.

Đào Thị Thanh Tuyền

Độ Cao

“Cuộc sống như một con tàu tốc hành cứ lao về phía trước, cô đã bỏ mất nhiều dịp may để tìm cho mình một nửa kia. Rồi cô gặp được anh như người đang bơi giữa dòng mịt mịt tìm thấy chiếc phao. Cứ thế, trong nhiều năm liền, tiến không được mà thoái cũng không

xong. Cô nhắm nháp vị đắng của tình yêu như một người lữ hành cô độc thẳng hoặc dừng chân vào lữ quán trong cuộc hành trình thật dài".

Nhẹ nhàng, chậm rãi và êm ái, bốn chiếc ca-bin bốn màu treo trên một sợi dây cáp từ đỉnh núi cao đi xuống. Nhìn từ xa, cáp treo giống như những cái hộp trò chơi của bọn con nít lủng lẳng trên một sợi dây chằng ngang trời. Rừng xanh bên dưới, núi dường như cao hơn và bầu trời thấp đi một chút, mây trắng lững lờ như lùa vào cả trong ca-bin.

Cô nhìn xuống thung lũng, một thảm thực vật dày đặc, xanh rì điểm xuyết những đóa hoa rừng đủ màu sắc, có cảm giác như đang nhìn xuống một chiếc võng đung đưa. Đó chỉ là ảo giác khi người ta đang đứng hay ngồi trong một vật thể chuyển động nhìn ra không gian bên ngoài. Bầu trời như chiếc chuông khổng lồ úp xuống thung lũng lòng chảo, cô chợt có cảm giác mình bé nhỏ vô cùng trong vũ trụ và con người chỉ là hạt bụi bay lơ lửng trong bầu trời. Ở độ cao 1.487 m so với mặt nước biển, gợn thêm cảm giác phiêu lưu. Cái cảm giác bắt đầu hình thành khi ngồi trong xe, vượt mười sáu cây số đường đèo dốc đứng, qua năm mươi hai khúc quanh gấp khúc như cùi chỏ, mỗi khúc quanh là lên một tầng cao mới, vách đá một bên, vực sâu một bên, cứ thế cho đến đỉnh núi. Nhiệt độ đang xuống từ từ, bắt đầu ở khoảng 20°C. Nắng mỏng manh trải dài trên lưng núi hững hờ nhìn buổi chiều đang xuống chậm chậm. Những con chim chưa một chút vội vàng về tổ, còn nấn ná nhón nhơ từ phía xa kia, có đôi chim lạ vờn bay chơi trò trốn tìm trong mây. Mây sát gần trước mặt như với tay là bắt lấy được. Tiếng ve sầu kêu râm ran vang vọng khắp núi rừng. Tại đây, mọi đau khổ, buồn vui, hạnh phúc được xếp gọn lại bỏ

vào trong va-li, khóa chặt. Cô ưỡn người ra phía sau, hít một hơi thật dài không khí trinh nguyên của đất trời, mắt mơ màng nhìn về phía trước, tận hưởng cảm giác thật tự do và thoải mái khi được ngồi một mình trong chiếc ca-bin. Qua ba trụ tháp có cảm giác gập ghềnh như ngồi trên chiếc xe vừa qua một cái ổ gà nhỏ trên đường, cáp treo bắt đầu di chuyển thật chậm. Vận tốc bây giờ là không thấy ba mét trên giây. Cô an tâm khi đọc thấy dòng chữ ghi chú bên trên: "Cáp treo di chuyển thật chậm giống như đang dừng để quý khách ngắm phong cảnh". Rừng dưới chân, mây trên đầu, mây trước mặt, mây sau lưng, núi ôm vòng thung lũng, thật xa kia là biển như một đường bút chì kẻ trên nền giấy màu xanh nhạt. Vết tích hơn hai trăm ngôi biệt thự xây dựng trong thời kỳ Pháp thuộc chỉ còn là những ngôi nhà đổ nát nằm rải rác giữa vùng núi đồi bát ngát. Giữa mùa hè mà cô có cảm giác như mình đang ở vào một mùa xuân của vùng ôn đới.

Có bốn ca-bin đang chậm chậm ngược chiều lên từ phía dưới kia, đang đưa giữa vùng mây trời. Cô thờ ơ nhìn chiếc ca-bin màu xám nhạt đang trôi từ từ thật chậm, cho đến khi nó tiến sát dần đến. Tự dưng tai cô ù đi mà không phải là do áp suất không khí thay đổi đột ngột. Cô nuốt ực xuống cổ để tạo cảm giác thoát hơi ở lỗ tai, mắt cô mở thật to nhìn một người quen lắm trong chiếc ca-bin đối diện. Từ bên kia, một người đàn ông cũng đang tròn đôi mắt nhìn sang cô. Ở độ cao 1.487 m so với mặt nước biển, hai người đã vô tình gặp nhau.

Mùa hè vẫn còn tươi roi rói trên những cây phượng trong thành phố. Cách đây một tháng họ gặp nhau. Anh nói với cô rằng, anh sẽ đưa bọn trẻ con đi nghỉ hè trong tháng tới, nhưng chưa biết là sẽ đi đâu. Hôm trước khi đi Đà Nẵng dự hội nghị, cô có gọi điện thoại cho anh,

nhưng đường dây cứ báo bận, tắt máy hay ngoài vùng phủ sóng. Bây giờ, tại đây, nơi cách xa Sài Gòn hàng ngàn cây số, anh và cô lại gần nhau với khoảng cách chỉ còn vài mét, trong hai chiếc ca-bin đang ngược chiều nhau thật chậm. Cô ngoái lại lần nữa nhìn cho kỹ để xác định đó là anh. Không nhầm lẫn vào đâu được, cái lưng quen thuộc, đầu tóc quen thuộc. Bên cạnh anh có hai đứa trẻ và một bà cụ. Sóng mobifone chập chờn, khi có khi không. Giá mà nín thở chờ đợi tin được đến anh, giá mà có con chim rừng nào đó bất chợt sà xuống đưa giùm cô một tín hiệu. Xuống đến trạm dừng bên dưới mà tai cô vẫn còn ù, tim cô vẫn còn đập loạn nhịp cô ngỡ ngẩn đến độ trưởng đoàn phải nhắc đến mấy lần. Khi ngồi trên cáp treo trở lên, cô không còn lòng dạ nào mà nghĩ đến rừng xanh bên dưới, mây trắng trên đầu. Đầu óc cô lúc này chỉ còn ẩn hiện bóng dáng một người, cô mong chiếc cáp treo đi thật mau lên đỉnh, để cô nhìn thấy anh lần nữa. Sương mù bắt đầu đậm dần, chắc là anh sẽ ở lại tối nay. Nghĩ đến điều này cô mới an tâm nhìn xuống thung lũng ngắm một lần nữa toàn cảnh Bà Nà. Vẫn là biển phía xa kia với một đường bút chì kẻ thật nhạt, những con chim rừng đã về tổ và những đóa hoa rừng cũng vừa đang khép cánh, chỉ còn tiếng ve sầu râm ran, những vết tích hoang phế mờ ảo chìm dần trong màn sương. Khi cánh cửa ca-bin tự động mở ra, bước chân cô như chạy xuống về phía khu vực nhà nghỉ. Trong dòng người tấp nập bên dưới, cô không tìm thấy bóng dáng nào quen thuộc.

Khu biệt thự nghỉ mát nằm dưới tán lá dày đặc của rừng nguyên sinh. Có những con đường thật nhỏ dẫn vào mỗi ngôi nhà. Cây rừng chen chân người, tiếng gió len qua từng kẽ lá hòa với tiếng nước chảy róc rách từ xa vọng lại của một dòng suối nhỏ nào đó, tạo thành

một âm thanh quần quýt bước chân. Đây là khu nghỉ mát mới được xây cất để đón khách du lịch nghỉ lại và tham dự các chương trình sinh hoạt dã ngoại ban đêm. Mọi người chọn phòng. Thả chiếc túi xách, cô ngã lưng xuống giường. Chiếc điện thoại di động trong túi rơi ra. Cô cầm lên, mobifone có sóng, bốn vạch ngang nhỏ tạo thành một hình tam giác thật đậm ở góc phải. Một tiếng tí thật nhỏ phát ra, cô bấm nút để đọc lời nhắn tin: "Em đang ở đâu?". Tim đập rộn ràng cô nhắn lại: "Ở đây, trong biệt thự N". "Tối nay mình sẽ gặp nhau". Anh đã nhắn cho cô mẫu tin nhắn cuối cùng như vậy.

Mặt trời chuẩn bị đi ngủ sau một ngày mệt mỏi. Núi Chúa bây giờ như tấm lưng khổng lồ che chắn mọi ánh sáng thiên nhiên. Người ta thường gọi ngọn núi cao nhất trong một dãy núi là núi Chúa, với nhiều ngọn núi nhỏ thần phục chung quanh. Sương mù đã đậm đặc dưới chân, trên đầu, trước mặt. Đất trời đã hòa làm một, con người như tan biến vào thiên nhiên. Cảm giác dễ chịu len lỏi trong từng mạch máu, không phải là cái lạnh buốt của miền bắc, không phải là cái lạnh khô vào mùa đông của miền trung, cũng không phải là cái lạnh của Đà Lạt vào mùa hè mang hơi ẩm của mưa. Cái lạnh phảng phất hơi ấm nồng của vị mặn từ biển Đà Nẵng đưa lên. Đến khi hoàng hôn vừa tắt, cái lạnh của mùa đông mới thực sự ủa về, vạn vật mờ ảo không còn nhận biết được đâu là đâu, những ngôi biệt thự thấp thoáng ẩn hiện nhuốm đầy màu sắc huyền bí. Vách núi dựng đứng, ánh đèn điện hắt ra từ khu vui chơi tạo thành những luồng sáng tối nhạt nhòa như một bức tranh chưa hoàn thiện, những lá dương xỉ to và dài xòe nhô ra từ vách đá, chập chờn trông giống như những cái quạt nan đang phe phẩy. Ở thật xa dưới kia nổi trên nền trời đen những ánh đèn đủ sắc màu chớp nháy. Thành phố dưới

chân đang chuẩn bị vào đêm. Chỉ một nơi tĩnh lặng như thế này cô mới thấu hiểu được hết giá trị của ánh sáng đô thành và cả giá trị của bóng đêm yên tĩnh. Bỏ hết đi những buồn vui trần thế để cho tâm hồn tĩnh tại. Trong bóng hoàng hôn trập trùng chớm đêm, cô đã ngồi thật lâu và nhìn xuống thung lũng bên dưới. Ở đây, bất kỳ nơi nào cũng có chỗ yên tĩnh cho người ta ngồi suy ngẫm, có thể là soi rọi lại nỗi buồn, có thể ôn lại những sự việc đã qua trong cuộc đời để chiêm nghiệm, để trải lòng mình ra cho đất trời, thiên nhiên phân tích đúng, sai.

Sau bữa cơm, mọi người dự tính chương trình vui chơi buổi tối, ai thích thì nhậu, không thì sinh hoạt lửa trại, còn không nữa thì đi dạo. Trưởng đoàn còn nhắc thêm một câu hơi thừa:

- Nhớ mặc thêm áo lạnh, đêm ở đây nhiệt độ xuống thấp lắm!.

Anh nhắn tin cho cô lúc tám giờ rưỡi tối. Bóng đêm với những con đường nhỏ này sẽ không ai nhận ra ai. Ở đây không phải là Sài Gòn với mùa hè nóng bức, oi nồng mùi khói xe, và khó tìm được một chỗ hẹn hò lý tưởng, lúc nào cũng nồm nớp, phập phồng bị người quen phát hiện. Cô lao vào vòng tay của anh ấm và chắc. Thung lũng dưới chân, trời cao trên đầu, và tình yêu lỏng lẻo như đứng trên chiếc cầu treo nối liền hai bờ, một bên là vách đá, một bên là khu vực nhà nghỉ. Anh dìu cô đi chậm rãi, đèn pin soi đường, ngang dọc tới lui những vạch ánh sáng tròn khi nhòa, khi sắc. Xuống con đường mòn nhỏ hẹp dẫn đến ngõ cụt bên dưới có một vực sâu, hai người liền quay trở lại. Ngày mai trời sẽ sáng và khung cảnh núi rừng hùng vĩ sẽ lại hiện ra. Cuộc sống như những đóa hoa rừng vô tư và trong sáng, không ai dại gì bước thêm một bước để phải rơi xuống vực sâu. Hãy tận hưởng những gì ngọt ngào nhất của thiên nhiên và cả tình yêu

ban tặng vào lúc này, đừng nghĩ đến ngày mai, cô nhủ thầm như vậy.

Anh đi nghỉ hè với gia đình bên vợ. Chỉ có điều ngạc nhiên duy nhất là không có người vợ đi cùng. Vợ anh không rảnh vào mùa này, cô đang bận coi thi trong thời gian cô em gái từ nước ngoài về Việt Nam nghỉ hè.

Rời khỏi chiếc cầu treo, hai người ngược trở lại con đường cũ rồi đi tiếp lên dốc cao. Một cây số đường dốc mới đến được đỉnh núi. Anh nói với cô:

- Năm 1945 ba anh đã đi bộ lên đỉnh Bà Nà trong một đoàn hướng đạo. Người Pháp đã tìm ra nơi này hơn một trăm năm trước, với những độ cao được đánh dấu dần lên, tất cả đều được ghi vào nhật ký của cuộc thám hiểm. Tại đỉnh cao nhất, cả một dải đồng bằng sẽ được thu lại tóm gọn trong tầm mắt.

Anh chỉ cho cô vùng bán đảo nằm dọc theo con sông Hàn nơi anh sinh ra và lớn lên. Ngày xưa nơi đó là một vùng quê yên tĩnh và thành phố ở bên này sông, có trường anh học. Một ngày mấy bận đón xe đi về là phải qua mấy lần phà. Anh kể về cuộc sống tuổi thơ, về những bản nhạc giao hưởng được viết trong một ngôi nhà cũ ở vùng bán đảo. Anh kể về một mối tình xưa lắc, về ngôi giáo đường những chiều thứ bảy. Anh nói về một bãi tắm muốn đến phải đi qua núi hoặc đi thuyền trên sông. Anh kể về những hang động từ đó có thể đi lên trời hay xuống địa ngục. Anh kể về những mối tình khi đã lớn, về những ngày tháng bận rộn trong trường đại học và lý do tại sao anh bỏ Đà Nẵng để ra đi. Khoảng thời gian đầy hoa mộng đan xen những tháng năm có nhiều nước mắt, chiến tranh, dòng người ly tán... Anh chỉ cho cô một vùng đất hoang tàn trong chiến tranh bây

giờ đã và đang xây dựng một thành phố giao thương với một nước láng giềng phía tây. Giọng anh trầm ấm và chậm rãi đều đều như ru cô ngủ, có lúc chợt sôi nổi, có lúc chợt xúc động. Thành phố dưới kia lung linh huyền ảo như một chiếc vương miện đính đầy những hạt trân châu, xe cộ về đêm như những con kiến loay hoay bò ra bò vào không tìm được đường thoát. Lâu lắm rồi cô mới tìm lại được cảm giác bình yên như thế này. Cuộc sống như một con tàu tốc hành cứ lao về phía trước, cô đã bỏ mất nhiều dịp may để tìm cho mình một nửa kia. Rồi cô gặp được anh như người đang bơi giữa dòng một mình tìm thấy chiếc phao. Cứ thế, trong nhiều năm liền, tiến không được mà thoái cũng không xong. Cô nhắm nháp vị đắng của tình yêu như một người lữ hành cô độc thẳng hoặc dừng chân vào lữ quán trong cuộc hành trình thật dài. Nỗi cô đơn, sự buồn chán, niềm hạnh phúc bủa vây lấy cô không phân biệt đâu là ranh giới. Cô nhắm mắt, ngả đầu vào vai anh. Trong đêm tối vô cùng cô chợt thấy có một con đường mòn dẫn vào ngõ cụt, hình như có một nhánh rẽ thật nhỏ ở phía cuối con đường, có ánh sáng nhỏ nhoi, mong manh và yếu ớt chờ đợi cô như là một thử thách, như là một quyết định cuối cùng. Màn đêm bị xé toang bởi tiếng chuông điện thoại di động reo trong túi anh, reo trong túi cô, tiếng những người có trách nhiệm nhắc nhở cô trở về. Anh rọi đèn pin vào chiếc đồng hồ đeo tay, trời đã gần nửa đêm. Anh đưa cô về trong cái lạnh lẽo của đêm, bước chân hai người vang vang trên con đường vắng đều đều một giai điệu buồn và thật cô đơn. Người ta không thể sống mà không có tập thể, không có xã hội. Cô hít một hơi thật dài khí lạnh có mùi của sương quện lẫn trong mùi của lá cây rừng nguyên sinh có thoang thoang mùi quế. Cảm giác mệt mỏi bởi một ngày phải vượt biết bao cây số để lên đến

đây ập đến. Cô đứng lại trước cửa nhìn bóng tối đang nuốt chửng hình bóng anh. Cô nghĩ mình sẽ cuộn trong chăn và ngủ một giấc thật sâu đến sáng mai. Đêm bên ngoài chỉ còn tiếng lá rừng trò chuyện với nhau. Sương đêm như một tấm màn dày đặc thả xuống buồng trùm vạ vật.

Đêm đó cô đã nằm mơ, một giấc mơ thật buồn đến nỗi cô phải khóc, cô thấy mẹ cô mất. Hình như cô khóc lâu lắm. Tỉnh dậy cô thấy ướt một bên má, nước mắt còn đầm thêm một bên mái tóc. Cô mở máy điện thoại di động. Cô sợ rằng lẽ câu chuyện buồn trong giấc mơ là sự thật, người thân sẽ liên hệ được với cô. Thế rồi cô nằm mãi không ngủ được cho đến gần sáng. Những con chim rừng đi ăn đêm lao xao ngoài kia, xa xa có tiếng cú mèo kêu vắng vắng. Cô chưa bao giờ tin dị đoan đó là một con chim mang điềm gở. Rồi bỗng dưng có cơn mưa thật nhỏ bên ngoài, những giọt mưa rơi xuống lá rừng tạo thành một âm thanh thật tuyệt diệu, lần đầu tiên cô được nghe. Cô nghĩ đến một dòng suối lượn lờ chảy từ trên cao, hai bên là bờ cát in đầy những dấu chân nai. Cô nghĩ đến những cây dương xỉ thật to mọc trên vách đá, những cây cau rừng xòe tán thật rộng có dây leo bám vào, trên đó nở đầy những đóa hoa đủ sắc màu rực rỡ. Bản nhạc mưa chậm dần rồi tắt hẳn khi cô chìm lại vào giấc ngủ.

Cô gặp lại anh vào buổi sáng trong lúc đang ngồi nhấm nháp ly cà-phê ở khu trung tâm. Sương giăng phủ khắp các ngọn đồi. Mặt trời dậy muộn nên cây rừng cũng lười biếng im lìm trong sương sớm. Anh đi cùng với hai đứa trẻ con, một người phụ nữ còn rất trẻ và bà cụ dáng dấp vẫn còn khỏe mạnh. Đó thật sự là một gia đình bền vững, cô mãi mãi là nhân vật đứng bên lề đường nhìn chiếc xe anh đi ngang qua. Cô uống hết những giọt cà-phê cuối cùng rồi đứng lên.

Lúc đi ngang qua anh, hai người như chưa hề quen biết, như chưa hề có một đêm cùng đứng giữa núi rừng, chiêm ngưỡng vẻ đẹp tự nhiên của vạn vật, hít thở không khí trinh nguyên của đất trời, và gần chặt hai đôi môi đều có vết hằn sâu của cuộc đời để cùng cảm nhận được sự ấm áp giữa núi rừng lạnh lẽo, tịch liêu. Tất cả như chưa hề có bao giờ.

Cô gặp lại anh lần nữa tại Khu di tích Mỹ Sơn. Ga-li-lê ngày xưa đã phải chịu nhiều oan khuất và bị treo cổ khi chứng minh rằng trái đất tròn. Anh tròn mắt nhìn cô pha lẫn một chút xúu giễu cợt, ý nói:

"Không hẹn mà cùng gặp". Không còn ánh mắt xa lạ của buổi sáng ở độ cao trên núi, anh dừng chân lại, nói với cô:

- Ngày hôm nay anh sẽ trở lại Đà Nẵng và ngày mai bay về Sài Gòn. Anh còn hẹn với cô một buổi chiều thứ bảy trong một quán cà-phê quen thuộc, rồi quày quả đi theo mọi người sang một khu tháp khác ra ngoài.

Mỗi chân, cô ngồi xuống một chiếc ghế đá bên đường. Cây rừng xanh um, gió đùa trong thung lũng chờn vờn trên đầu làm tóc rối đi. Giữa đồng gạch đỏ nát của một khu tháp chưa được phục chế, cô chợt nhìn thấy hàng vũ nữ đang uốn lượn theo một điệu nhạc Chăm-pa. Ngày xưa, nơi đây đã có biết bao nhiêu mối tình, có mối tình nào vô vọng như cô? Có người vũ nữ nào khắc khoải mong chờ từng đêm dâng quân vương cho vời đến dù chỉ để làm vật tế lễ cho các thần linh? Nắng và nóng của mùa hè đã thổi tan hết khí lạnh của đêm mù sương. Tất cả đã trở thành quá khứ.

Đào Thị Thanh Tuyền

Lễ Hội Hoa

1. Mùa lễ hội thứ nhất kế hoạch của nhóm bị phá vỡ chỉ bởi một lý do mới nghe ra thì có lý, nhưng ngẫm lại thấy ... lằng xẹt: Tuấn và Hương giận nhau! Nhóm bốn người, có hai người ngoảnh mặt làm sao vui, một con ngựa đau cả tàu chê cỏ hướng chỉ đến hai con ngựa cùng “đau răng” (ê ằm)! Nghĩ lại, đời có bao ngày vui mà cứ mãi giận

hòn – lãnh nhách! Mất công Thành năn nỉ ông anh cả tháng mới mượn được chiếc Jolie, chuẩn bị cả tuần lễ củi lửa, xăng, nhớt ... Cuối cùng xôi hỏng bỏng không! Buổi tối Linh nằm nhà coi TV. Thấy cả muôn hồng nghìn tía hoa là hoa, đâm ra tức Hương tánh hay hòn, hờ chút là dối, và bỗng dưng thấy ... tội nghiệp cho Tuấn, bao năm sống chung với ... ông ọ.

2. Mùa lễ hội thứ hai, Thành tậu được chiếc Everest - cũ người mới ta. Hết sạch bao nhiêu năm đi làm công ty nước ngoài. Lần này Thành la lớn với cả hội: “Có giận nhau thì ráng làm hòa sớm. Đừng để đến giờ chót làm cụt hứng nhen!”. Cả tuần, cứ hết giờ làm việc Thành lại chui vào ga-ra hí hục với chiếc xe, mặt mũi lăm lem, gấn cái này, thêm cái kia, chỉnh thứ nọ....

Và cái giờ “hoàng đạo” cũng đến. Thứ bảy, xong bữa cơm trưa văn phòng cả nhóm ba lô lên đường. Lái xe tất nhiên là Thành, Tuấn ngồi ghế trước giữ trọng trách làm cho Thành không buồn ngủ và “canh giùm mấy thầy bắn tốc độ” - Thành nói. Phía sau là Hương và Linh, có nhiệm vụ bóc trái cây, tiếp bánh kẹo, nước khoáng ... cho phía trước. Vừa đi, vừa nghỉ, vừa.. tiểu lâm lên đến thành phố hoa là lúc cao điểm của những chiếc xe hoa tiến vào khu lễ hội. Cả rừng người và hoa rùng rùng, nhảy múa. Rộn ràng, náo nức! Nhìn đâu cũng thấy hoa, hoa trên đồi, hoa trên vỉa hè, hoa trước nhà, hoa trên dốc, hoa trước mặt, hoa sau lưng....

Chiếc xe của Tuấn nhích từng chút, len giữa người và xe và hoa đến khách sạn mất cả tiếng hơn. Nhận phòng, tắm rửa qua loa, cả nhóm kéo nhau xuống phố tìm thứ gì bỏ bụng. Đường chật như nêm, quán nào cũng nghẹt người. Kiếm được một chỗ ăn thật quá nhiều khê!

Hương và Linh sợ không tìm được chỗ tốt trên khán đài nên đưa ra sáng kiến mua bánh mì vào lễ hội vừa ăn vừa xem, một công đôi việc được sự đồng thuận nhanh (khó mà tạo được tiếng nói chung như thế này!)

Phố ken dày áo len, người người vội vã như chiều ba mươi tết. Từ trên dốc nhìn xuống lộn xộn đủ màu sắc và âm thanh. Hoa mắt, rối tai! Trời lạnh nhưng ai cũng thấy nóng. Tại hàng rào chắn bảo vệ vào khu vực lễ hội hỗn loạn bởi sự chen lấn xô đẩy. Tuấn thuộc tuýp người thích tiện nghi và mau nản đưa ra ý tưởng bỏ cuộc đầu tiên :
- Vất vả quá! Về khách sạn coi TV cho rồi!

Linh nhìn bao quát không gian chật chội xung quanh. Một người chồng cõng vợ cũng ráng chen vào. Những ông bố, bà mẹ có em bé ra sức bảo vệ cho con mình được an toàn trong dòng người dạt xô ấy. Thành bàn:

- Ngồi đâu đó uống nước, ăn bánh mì rồi tính tiếp.

Chẳng tìm được một chỗ ngồi nào khả dĩ, cả bọn chồm hồm trên vệ đường nạp năng lượng vào bao tử. Khi mấy ổ bánh mì được thanh toán hết. Hương đưa ra sáng kiến vào hội chợ. Và thế là bốn người kéo nhau đi.

Sà vào hàng quần áo, Linh mua cho mẹ tấm khăn choàng. Thành mua cho em gái chiếc áo cổ lọ và mẹ một cái áo len.... Cứ thế cho đến khi hai tay xách đầy những chiếc bị. Thành và Linh lạc Hương và Tuấn lúc nào không biết.

Cuối cùng Thành và Linh cũng chen tìm được một chỗ ngồi trên khán đài. Gió lộng tứ bề. Chưa bao giờ Linh cảm nhận cái lạnh như vậy.

Tại Linh ù đi vì gió. Cái lạnh làm cho cô phân tâm với những màn trình diễn rất ngoạn mục trên sân khấu. Quá nửa chương trình cô run

lập cập. Thành lôi chiếc áo len mới mua choàng cho Linh nhưng cô vẫn không hết run. Thế là tất cả những gì có trong túi vừa mua ở Hội chợ được lấy hết ra sử dụng. Vớ, mũ, khăn choàng ... Cả hai nhìn nhau cười như con nít không hiểu những thứ trang phục trên người bây giờ là thời trang gì nữa. Cuối cùng không chịu nổi gió lạnh Linh kéo Thành đứng lên rời khỏi khu lễ hội bỏ lại sau lưng giọng hát của cô ca sĩ và màn múa minh họa mà Linh rất thích.

Đêm đen tuyền, khô ráo và lạnh buốt. Con dốc đổ về phố hun hút hàng cây. Thành phố mờ tỏ ánh đèn, những mái nhà lô xô bên dưới con dốc, những mảng sáng tối chập chờn xao xuyến. Thành choàng tay qua vai Linh hỏi cô có lạnh không. Bất giác Linh rung mình, cô cảm thấy dòng máu đổ về tim có cục nghẹn vô hình nào đó rồi thoáng qua nhanh. Dòng người từ dưới lên và từ trên xuống như những đàn kiến kéo đi tìm thức ăn. Bước chân hai người cứ thế mà đi, đi mãi. Linh không nhớ mình đã qua bao con đường, bao con dốc. Đến khi đôi chân mỏi nhừ, Linh níu Thành ngồi xuống vệ đường thì vừa lúc thấy Hương và Tuấn đi đến. Thành phố nhỏ vô cùng, không hẹn mà cùng gặp, cả bốn ngồi xuống bờ cỏ. Hương đem từ một khu vườn nào đó tỏa ra không gian lạnh và khô một mùi ngai ngái, nồng nồng. Linh nhìn lên bầu trời đen, một biển hằng hà lấp lánh. Đêm tinh khiết và nồng nàn. Chẳng ai nói với ai câu nào cho đến khi Hương đề nghị đi tiếp lên trường đại học. Đã khuya lắm nhưng thành phố vẫn còn nhộn nhịp bởi lễ hội. Và như thế, bốn người lại tiếp tục cuộc bộ qua những con dốc dài. Trời lạnh chẳng ai thấy mỏi chân. Đi có mục đích mà như vô định bởi chẳng biết đích đến để làm gì. Đến khi những chòm mái nhà cao trong khuôn viên trường đại học hiện ra trong tầm mắt cả bốn lại kéo nhau trở về.

Đêm chuyển sang ngày mới. Vậy là hết một đêm khai mạc lễ hội không như háo hức, trông đợi. Sương xuống làm ẩm mái tóc và bước chân mọi người như trĩu nặng hơn. Linh cảm giác hai cánh mũi mình tê buốt. Đôi bàn tay lạnh đến nỗi cô không nắm lại được. Thành hỏi Linh có lạnh không và nắm lấy tay cô bóp nhẹ. Hơi ẩm lan truyền vào cơ thể khiến Linh rùng mình lần nữa.

Cho đến khi về tới khách sạn, thả người xuống tấm nệm êm và chui vào tấm chăn dày, “Lần đầu tiên trong đời mới biết thế nào là hạnh phúc!”. Nói với Linh câu đó xong, Hương chìm ngay vào giấc ngủ. Linh còn thao thức một chút, cô nhớ đến cái choàng tay qua vai của Thành, cô thấy vật hoa quý vàng rực thung lũng, có những con thú kết hoa đang nhảy múa và từng đàn bướm chập chờn. Trên mặt hồ nước rộng có cũng có những chú ong kết hoa vàng, những đóa cẩm tú cầu màu hồng lung linh, lung linh. Và có cả một thảm cỏ xanh nối đuôi nhau thành sóng đến tận chân đồi, ở đó có một vườn hồng dày đặc quả; những quả hồng dính vào cành cây khô như những vật trang trí cây thông Noel. Thấp thoáng một nụ cười quen thuộc và ấm áp. Có đồng củi khô vừa được đốt lên tỏa ra mùi nhựa thông thơm nồng. Đối với Linh có lẽ đó là một giấc mơ đẹp nhất trong cuộc đời. Hoa và mộng, thực và ảo đan xen nhau lung linh, huyền mộng.

Sáng hôm sau, dù ế ẩm đôi chân nhưng cả bốn người cùng háo hức dậy sớm gọi nhau tranh thủ đi cho hết ngày chủ nhật để chiều về lại Sài Gòn. Đứng trên đồi cao nhìn xuống thung lũng tràn hoa trong khu triển lãm. Thành kêu Tuấn chụp anh và Linh vài kiểu. Chiếc áo khoác màu đỏ của Linh như rực rỡ hơn giữa muôn hồng nghìn tía. Linh nghe Thành nói thật nhỏ bên tai mình : “Ghi lại để làm kỷ niệm”. Câu nói nghe hơi “sến” và có vẻ mang chút hơi hám của sự chia

tay. Linh ngược lên nhìn, cô thấy đôi mắt Thành trong veo, sáng ngời nhưng ẩn chứa một khao khát về một điều gì đó có vẻ xa vời tầm tay với, có thoáng chút buồn và da diết thế nào!

Trời đang đẹp bỗng dưng dưng đổ mưa ào ào, bàng hoàng, thẳng thốt. Linh thật sự lạc mất mọi người khi cô vội chạy vào trú trong một gian nhà hoa. Mưa ào ạt hết cơn này đến cơn khác, trắng xóa trên tầng cao mênh mông. Trong chốc lát khu nhà mấy trăm mét vuông như nêo bởi người, và ướt át bởi ai cũng mang theo vào một chút nước. Những tiếng trầm trồ và những tiếng trả giá giáng phũ phàng xuống những chậu hoa rất đẹp. Linh đi dọc theo dãy hàng hoa, đủ mọi loài hoa được tưới tắm, thúc bôn kỹ lưỡng lướt qua mắt cô. Liệu những chậu hoa này sẽ tồn tại được mấy ngày khi mang về Sài Gòn? Linh dừng lại gian hàng Ikebana. Mấy chàng thanh niên người Nhật đang ra sức biểu diễn nghệ thuật cắm hoa truyền thống của xứ sở mình. Những cánh hoa bình thường dưới bàn tay phù thủy bỗng chốc ngụy trang sáng rỡ trên những lọ hoa có kiểu dáng rất lạ. Linh bị cuốn hút vào đó rất lâu cho đến khi cô giật mình vì một bàn tay đặt lên vai : “Họ tự hào cũng phải nhĩ?”. Thành đứng bên cô lúc nào. Cả hai đứng lại bình phẩm một vài tác phẩm vừa mới hoàn thành, rồi kéo nhau đi. Mưa vẫn còn nặng hạt, rầm rào trên mái tôn. Gió thổi thốc từng cơn mang theo bụi nước li ti làm tăng thêm cái giá lạnh. Thành lấy di động bấm gọi Tuấn và Hương. Đường truyền tắc nghẽn, chỉ có tiếng ò ò e. Mọi liên lạc đã bị phong tỏa bởi mưa, bởi không gian hạn hẹp của gian nhà. Mưa này có khả năng kéo dài đến quá trưa. Thành nhìn đồng hồ tay và anh quyết định chạy băng qua bên kia đường mang về hai chiếc áo mưa. Hai người rời khu vực triển lãm trong lúc mưa và gió giằng xé nhau, lạnh buốt.

Người tính không bằng trời tính. Hết một mùa lễ hội không như mong muốn.

3. Mùa lễ hội thứ ba, Sài Gòn se lạnh và ẩm. Sắp đến Noel nhưng sao những cơn mưa cứ tạt qua thành phố sụi sùi. Thời tiết luôn đột ngột và bất ngờ, sớm nắng, chiều mưa như thế! Nhóm bốn người không tồn tại như địa chỉ một trang web duy trì một thời gian ngắn rồi mất. Thành bỏ cuộc chơi đầu tiên khi một ngày anh rủ Linh vào quán cà phê quen thuộc và đưa cho Linh coi mấy giấy tờ cần thiết cho một chuyến đi xa: “Ba năm không biết có học được gì không, nhưng cứ phải đi”. Hương và Tuấn là một sự chia tay ắt có và hơi muộn màng. Bao nhiêu năm mâu thuẫn này chồng thêm mâu thuẫn khác, níu kéo làm gì để khổ đời nhau. Hương nói với Linh như thế rồi cô chuyển công ty khác, cuối cùng cũng kiếm được một suất học bổng đi Hà Lan mà theo lời cô nói chỉ vì nó là xứ sở của hoa. Tuấn sau đó cũng rời công ty. Ba chiếc bàn làm việc trong phòng có ngay ba người khác điền vào chỗ trống. Chỉ mình Linh ngồi lại, thỉnh thoảng bước đến khung cửa sổ nhìn xuống đường, khối hình góc cạnh quen thuộc của ngôi nhà thờ và cái bùng binh luôn có những chiếc xe vòng quanh kéo lê trong suy nghĩ của cô một nỗi buồn. Ba năm qua vèo nhưng quá nhiều thứ để nhớ. Mọi điều đến rồi đi, ngôi nhà thờ dưới kia đã chứng kiến biết bao biến cố lịch sử và vẫn âm thầm tiếp tục trong vai trò làm nhân chứng. Kể cả những lần cô và Thành cùng đứng bên khung cửa sổ này nhìn xuống, cùng trầm trồ về khối kiến trúc quá hoàn hảo và tấm thảm xanh hiếm hoi ngự trị giữa lòng thành phố. Linh nhìn thấy hai cây thánh giá nhỏ xíu đậu trên hai khối chóp cao sao mà buồn và cô đơn quá!

Buổi chiều về nhà sớm Linh bật máy vi tính và để online. Cô hy vọng gặp ai đó để chia sẻ những cảm nhận về một lễ hội. Chẳng có ai online trong một buổi chiều gần hết năm tiết trời ráo rẻ và se lạnh như thế này. Thời tiết này không phải để ôm chiếc máy vi tính mà là dạo phố hay đi đâu đó. Dù nhớ da diết cái lạnh của Đà Lạt năm ngoái, nhưng giờ đây Linh không thể nào hình dung lại được nó đã lạnh như thế nào. Chương trình thời sự trên TV đang phát những tin tức về lễ hội sắp khai mạc. Khúc phim quay cận cảnh những đóa cẩm tú cầu, rồi cả đồi hoa quỳ vàng rực đến nôn nao. Linh bỗng cảm giác có mùi nhựa thông lẫn quất đâu đây. Cô bỗng triết lý, phải chăng những mối tình đẹp luôn có những cuộc chia tay buồn bã? Mimosa, anh đào, quỳ vàng đang nở rộ nhưng sao cô bỗng thấy buốt xót, ngậm ngùi.

Chuông điện thoại bỗng vang lên những hồi giục giã. Với tay lên đầu giường, áp ống nghe vào tai một giọng nói trầm và ấm vọng về từ rất xa:

- Anh đang ngồi ở một quán cà phê trên phố. Giờ là buổi sáng và trời đang rất lạnh dù nắng rất đẹp. Đà Lạt đang lễ hội hoa phải không em?

Linh nghe tiếng ghi-ta gần sát và thảng hoặc có tiếng xe chạy ào qua rất nhẹ. Thành nói :

- Em có nghe tiếng đàn của anh không? Anh nói máy cho em nói chuyện với Hương.

Ở ba đất nước thuộc ba châu lục khác nhau họ hội tụ qua dịch vụ conference call(*). Thành đang vào đoạn điệp khúc, lời tự tình của một thiếu nữ đang yêu. Tiếng ghi ta nghe nhỏ và rì rạc. Hương nói cô đang ngồi ngoài vườn chăm sóc mấy chậu hoa để nhớ về mùa lễ

hội năm ngoái. Cô kể với Linh chuyện học hành và có lúc cả hai cùng im lặng nghe tiếng đàn của Thành. Linh nghe có niềm hy vọng, nỗi nhớ và có cả một trời chan chứa yêu thương, đôi lúc phải phát một chút bi quan. Thành đang theo đuổi ước mơ được học, được chơi đàn ở một phương trời xa lắc. Chàng lãng tử và giấc mơ quá lãng mạn! Đối với Linh đó là quá đủ. Dù có mơ mộng đến đâu, chưa bao giờ Linh nghĩ Thành là một bến đỗ bình yên.

Tiếng đàn khoan thai, chậm rãi vào đoạn kết thúc, có những âm thanh dồn nén, ức chế của sợi dây đàn bị chặn. Thành nhắc:

- Thẻ điện thoại của Thành còn 3 phút nữa.

Linh nhìn lên màn hình TV trước mặt. Những chiếc xe đạp hoa đang đi qua khán đài, những tà áo dài trắng ẩn hiện trong màn múa hoa đủ màu sắc. Lễ hội bắt đầu cùng lúc với tiếng ngất tút tút trong điện thoại. Linh bước ra ban công nhìn xuống đường. Phố dưới kia lóng lánh trăm ngàn sắc màu, những cây thông nhấp nháy trong các cửa tiệm nôn nao đón chờ Giáng sinh - mùa của bình an và hy vọng. Cao nguyên đang vào mùa dã quỳ. Màu hoa của nỗi nhớ. Mênh mang. Ray rút! Nơi đây chẳng bao giờ thấy hoa quỳ vàng để biết một mùa mưa đã qua, mùa đông đã đến và mùa xuân sắp về. Từ tiệm băng đĩa bên kia đường một giai điệu tha thiết, ngọt ngào hòa lẫn trong không gian sắc màu cuối năm một bài hát đã cũ đoạn điệp khúc mà Linh biết rất rõ có một nốt thăng và một nốt giáng cùng một nốt xuống trầm đột ngột: “Buồn hoài chi ta ơi, nơi ấy hoa vàng cho đẹp mùa sang. Đường mình qua lúc nào, giờ bước âm thầm, tình bỗng dâng trào.....”. Những con đường, góc phố, cao nguyên và mùa lễ hội đi qua như tất cả những gì đã đến cũng đều đã đi qua....

ĐÀO THỊ THANH TUYỀN

(*) Nói chuyện qua điện thoại trực tiếp một lần với nhiều người ở những nơi nhau.

Đào Thị Thanh Tuyền

Màu Phượng Kỳ Ưc

Có vật gì thúc vào bụng cùng lúc với cảm giác hụt chân làm anh giật mình choàng tỉnh. Trong tâm trạng bình bồng của giấc mơ không rõ ràng với câu chuyện thực hư, hư thực, anh mở mắt mơ màng một lúc rồi nhắm lại; mở mắt lần nữa anh mới nhận ra mình đang nằm cạnh con gái và cái thúc vừa rồi do nó trong tư thế trở

mình bắt chân qua bụng anh. Anh nhìn sang con gái đang ngủ thật say, hai tay ôm chặt con búp bê barbie, môi mím lại cùng với cái cau mày có vẻ như nó đang có một cuộc tranh cãi kịch liệt trong giấc mơ. Anh đoán vậy, bởi vẻ mặt này là điều bộ hăng sùng mỗi lần nó cùng hai thằng anh tranh luận vấn đề gì đó mà nó quyết liệt phải giành lấy phần thắng. Sợ con búp bê có thể làm cán người khi con bé trở mình, anh nhẹ nhàng lấy nó ra khỏi vòng tay con bé đặt lên hộc tủ đầu giường. Con gái 7 tuổi của anh đang trong thời kỳ “si mê” lũ barbie. Nó luôn bận rộn với chuyện đầu tóc, quần áo của lũ búp bê và anh luôn cảm giác rối mắt với lũ khủ những gương lược, đồ trang sức ... bé tí búp bê lấy nó mỗi khi nó chơi trò chơi búp bê. Còn, đối với hai thằng anh con trai lớn của anh thì búp bê là thứ đồ chơi vô tích sự nhất, luôn là đề tài để chúng chọc tức con bé. Ngắm nhìn chán đũa con gái, tia nhìn của anh lướt qua mái tóc dày và mượt của vợ và dừng lại ở gương mặt cũng đang say ngủ. Bất chợt anh lại chăm chú đến hai hàng lông mày đen, đều nét được sự can thiệp của chuyên viên thẩm mỹ. Thật ra, anh chẳng bao giờ để ý đến chuyện điểm trang son phấn của vợ nhưng đôi lông mày nét quá gọi sự chú ý của anh hơi lâu. Về việc này cô đã phải đấu tranh kịch liệt mới được sự đồng ý của anh với lý do rất chính đáng: cô không thể mỗi ngày mất quá nhiều thì giờ vào việc kẻ hai hàng lông mày cho thật đều nét trong khi quỹ thời gian của một buổi sáng thì quá ít, tỉ lệ nghịch với sự đòi hỏi phải phục vụ của những người trong gia đình. Mỗi buổi sáng ngồi vào bàn trang điểm nhìn hai hàng lông mày lợt lạt trong gương cô vẫn thường than thở rằng đây là việc khó khăn nhất trong ngày của cô, nhất là khi công việc đòi hỏi phải gấp gáp. Cô đau khổ vì hai hàng lông mày thưa thớt, nó làm cho gương mặt cô chợt

chặt mỗi khi không điểm trang. “Trông chẳng giống ai!”. Có lúc cô cảm giác bất lực vì không điều khiển được cây chì vẽ! Cuối cùng, mọi việc được giải quyết một cách nhẹ nhõm khi một ngày cô đến mỹ viện. Đôi lông mày được xăm khéo và hoàn mỹ đến độ gương mặt cô trở nên ưa nhìn mà chẳng cần phải điểm trang gì nhiều. Điều này khiến cô rất tự hào sau đó: “Anh thấy không, giờ đây em chỉ cần tô tí son là đủ, với đôi mày được kẻ sẵn, gương mặt em thành hoàn chỉnh”. Anh chẳng thấy ai tự tin như thế bao giờ, nhưng anh cũng cười vui tán thưởng vợ pha chút trêu chọc: “Ừ, biết như vậy thì làm sớm, đỡ mất thời gian của bố con tôi lâu nay!”.

Vợ anh lại trở mình theo cái cựa mình của đứa con gái từ bên này sang bên kia. Bữa tiệc tối qua làm cho cô bị chột bụng. Anh đã phải dậy lấy thuốc cho cô uống và hình như anh có la cô một đôi câu về cái tật thích gì ăn đó rồi sau đó ra sao thì ra của cô.

Sợ làm hai mẹ con thức giấc, anh nhẹ nhàng bước xuống giường, xỏ đôi dép, đến bàn salon, bật nắp máy vi tính và online. Anh nhìn đồng hồ. Hai chiếc kim gặp nhau ở số 5. Cách nhau 8 giờ bay và đi sau ba giờ, anh chắc lúc này đầu bên kia hai đứa con trai của anh vẫn còn say ngủ, bởi hôm nay là ngày chủ nhật. Dặn dò hai thằng con trai những điều cần thiết cho một ngày qua email, anh lướt nhanh vài trang web. Chẳng có gì để bận tâm khi người ta đang trong kỳ nghỉ. Anh tắt máy vi tính, bước đến bên cửa sổ kéo tấm rèm. Bức tranh trời nước hiện ra trước mắt anh, lộng lẫy và mềm mại khiến anh có cảm giác ngộp thở. Mặt trời hé những tia nắng đầu tiên trên mặt biển sớm trải dài tít tắp. Một quãng màu cam nhạt vòng lên ở đường chân

trời nổi trên nền trời xanh biếc; chốc nữa thôi nó sẽ làm anh chói mắt. Biển lô nhô người, hàng xe dưới đường đã bắt đầu chuyển động tới lui nhộn nhạo – phố biển mùa hè dậy sớm! Biển đẹp quá khiến anh không sao ngăn được bàn tay mở cửa thật nhẹ nhàng và bước hẳn ra ban - công. Ban mai trong lành và dịu mát tạo cho anh cảm giác thật dễ chịu.

Đây là lần đầu tiên anh đến nơi này nhưng cái tên gọi của nó dường như khuấy lấp đầu đó trong tiềm thức thôi thúc anh có chuyến du lịch trở về trong hai tuần nghỉ lễ phục sinh. Thành phố này là chặng dừng chân thứ hai của anh trong cuộc hành trình, anh có vài người bạn học cũ thời đại học hiện sống ở đây.

Anh nhớ lại tối hôm qua anh cũng có những giấc ngủ chập chờn không ngon giấc mà không phải bởi tiếng lục đục của vợ. Thức ăn buổi tối không quen với cái dạ dày của anh nhưng tình thân hữu bạn bè thì lại quá tuyệt vời. Thật ra, đây không phải là chuyến trở về đầu tiên. Cách đây 10 năm anh có về nhưng bởi trong tay anh không nắm giữ một địa chỉ nào của bạn bè cũ nên tất cả trong anh vẫn như một bức màn trướng dày nặng, mờ mờ che phủ. Quá khứ đóng lại một cách phũ phàng và tàn nhẫn dù anh đã cố gắng vận dụng rất nhiều từ trong tâm thức. Đó là di chứng của một cú sốc tinh thần nặng nề khi anh bước chân đến xứ người. Điều ngạc nhiên là căn bệnh mất trí nhớ chỉ lấy đi của anh một mảng quá khứ mà không hề làm mất đi những khả năng có sẵn. Khi anh được phép rời khỏi bệnh viện với tư cách một người hoàn toàn khỏe mạnh, dù bạn bè đi cùng anh cố gọi lại mọi điều trong quá khứ, nhưng nó vẫn như cánh cửa khép chặt,

mà có đôi lúc anh cảm thấy tuyệt vọng khi cố hướng những suy nghĩ về quá khứ. Những năm đại học, quãng thời gian đẹp nhất trong đời anh không hề nhớ dù chỉ một chút cỏn con, tuy vậy không hiểu sao cái vốn tiếng Anh của anh vẫn còn nguyên vẹn, và khi cầm lại cây đàn ghi – ta anh vẫn có thể đánh lại trọn vẹn tất cả những khúc nhạc của tuổi thanh xuân, giống như bản năng trời phú cho một con người. Thế mà, quá khứ sao vẫn bật tằm! Vài người bạn gần gũi dù đã có quãng thời gian dài sống cùng với anh trong khu cư xá cũ và lênh đênh cùng anh trong một cuộc hành trình dài đối với anh giống như những người mới quen. Những câu chuyện kể đối với họ đã cũ nhưng đối với anh mới tinh dù anh là nhân vật chính.

Trên con đường dài thiên lý anh đã gặp cô và hình thành nên mối nhân duyên trời định. Gần hai mươi năm lưu lạc xứ người, nếm trải đủ mùi trần thế, giờ đây anh tự coi mình đã đạt được những thứ mà nhiều người mơ ước: nhà cửa, xe cộ, nghề nghiệp, gia đình con cái – tạm gọi là đủ đầy (không biết đủ thì bao giờ mới đủ?). Cỗ máy cuộc đời cứ thế mà chạy, vài năm anh lại làm chuyến du lịch trở về – về để gọi nhớ, về để lần mở cánh cửa quá khứ. Bức màn trướng dày nặng dần hé mở khi anh tìm được email của một người bạn trong nước, để rồi từ đó, những mối quan hệ bạn bè cũ được nối lại.

Một chiếc xe taxi vừa chạy ào qua ngã ba dưới đường bất chấp đèn đỏ làm anh giật mình thót tim. Vài người đi bộ sựng lại trên vỉa hè, ngơ ngác nhìn chiếc xe làm cuống quýt đám lá vàng và bỏ lại làn khói trắng mỏng. Chắc có lẽ họ cũng bất ngờ như anh? Anh không sao quen được cảnh xe cộ chằng chịt, mắc cửi, xoay trở khó khăn và

sự vi phạm giao thông diễn ra trước mắt mỗi ngày từ khi trở về. Đôi lúc nó còn gây cho anh có cảm giác tức ngực hay khó thở, nó khiến cho việc băng qua đường đối với anh là cả một vấn đề.

Có một người đàn ông vừa dừng lại bên trụ đèn đỏ và bỏ xuống một chiếc giỏ lôi kéo sự chú ý của anh. Người đàn ông lấy ra từ trong giỏ một cái thau và một can nước. Ông ta chậm rãi đổ nước vào đầy thau, rồi thông thả ngồi bệt xuống đất và nhẹ nhàng lôi ra những con thú bằng nhựa đủ màu ngộ nghĩnh, lên giây cót từng con thả vào thau nước. Cuộc mưu sinh bắt đầu. Vài người đi bộ đứng lại tò mò nhìn những con thú bơi trong nước. Một người đàn ông chở một đứa bé đỗ xe lại hình như hỏi mua và rồi lắc đầu phóng xe đi. Cuộc mưu sinh chật vật! Anh không hiểu khi mặt trời lên cao người đàn ông kia sẽ bán được mấy con thú!

Biển vẫn phẳng như một tấm gương. Mặt trời phủ nắng lên mặt biển lấp lóa. Núi vòng ôm không hết đường chân trời, chừa ra khoảng trống xa tít tắp có vài chiếc thuyền nhỏ xíu. Chiều qua, anh đã gặp một trong số những người bạn cũ ấy. Cánh cửa quá khứ không mở ra để cho anh nhớ chị là ai. Một người phụ nữ thật xa lạ nói chuyện với anh như quen thân nhau từ thuở nào. Những câu chuyện gợi của chị dù thật gần gũi nhưng vẫn không kích hoạt nỗi trí nhớ của anh. Có lẽ điều làm anh cảm động khi chị nói không thấy anh không thay đổi gì, vô tình gặp nhau ngoài đường chị sẽ nhận ra ngay, cả cái cách xoa hai tay vào nhau hay lần đếm những ngón tay khi nói chuyện với người khác Phải là một người thân thiết hay biết quan sát mới nhớ được những điều như vậy! Tuy nhiên, người phụ nữ với

đôi bàn tay đã có những vết đồi mồi không gọi lại cho anh điều gì khác. Cũng thật lạ, dù không nhớ sao anh vẫn có cảm giác thật gần?

Qua khung cửa kính khách sạn, biển chiều trôi chậm chậm trước mặt, vài chiếc thuyền lênh đênh ngoài xa, thẳng hoặc một chiếc ca nô lướt qua nhanh để lại mặt biển đầy bọt sóng. Chị đã nói với anh về một mùa hè và một bức tranh có hàng phượng đỏ rực bên bến sông chồm xuống mặt nước. Một ngôi nhà sát chân núi và mảng màu xanh của đồng cỏ gần như chìm khuất dưới dòng nước lượn qua. Anh không thể nhớ nổi có một bức tranh như thế trong đời. Quả là anh có biết vẽ nhưng anh không chắc mình đã vẽ một bức tranh như vậy. Chị nói với anh đó là bức tranh vẽ một khung cảnh yên bình nhưng có quá nhiều mảng màu đỏ nên chị cảm nhận được trong đó là sự bồn chồn, khắc khoải cùng cảm giác bất an, kể cả mất tự tin. Quá khứ không thức dậy để anh nhớ mình là ai trong những ngày tháng cũ mà theo chị đó là những năm tháng đẹp nhất của cuộc đời rất nhiều người. Điều quan trọng cuối cùng chị nói anh đã tặng chị bức tranh đó và chị vẫn còn lưu giữ. Thật thế sao? Lời nói đã thoát ra từ miệng anh không hề được kiểm soát: “Tôi không nhớ ngày xưa mình đã biết vẽ, cũng có thể đó là một bức tranh đã mua chẳng?”. Làm sao níu lại lời đã nói. Bóng tối phủ tràn lên gương mặt chị và cái nhìn trở nên nhạt nhòa, thể hiện tâm trạng bất lực của người thầy giáo giảng mãi mà đứa học trò vẫn không hiểu bài: “Cũng có thể là anh đã mua nên không nhớ!”. Chiều ngưng lại đột ngột và nắng bỗng tắt nhanh. Chị đứng lên ra về bỏ lại phía sau một khoảng trống. Vợ và con gái vừa sửa soạn xong, thơm tho và tươi mát chờ anh cùng đi dạo biển rồi đợi bạn bè đến ăn tối. Ành hoàng hôn sáng rực một

góc núi. Gió hình như thổi mạnh hơn khiến anh cảm thấy lạnh. Quách khứ ới sao chẳng mở ra để cho anh nhìn lại mùa hè năm nào đó có mảng màu rực rỡ, bồn chồn? Biết rằng tất cả những điều đó là sự thật, anh vẫn không nhớ nổi chị là ai và bức tranh đó như thế nào!

Một vòng tay ôm ngang hông anh cùng cái tựa đầu vào vai làm anh giật mình. “Biển đẹp quá, anh dậy lúc nào sao không gọi em?”. Giọng vợ anh nũng nịu. Con gái anh ủa ra: “Sáng nay mình đi đảo phải không ba?”. Cánh cửa quá khứ chưa kịp mở đã sập lại thật nhanh. Ngày thứ hai trong tour du lịch bắt đầu. Biển ở đây xanh và mây trắng đến lạ lùng. Đường phố dưới kia đã tấp nập như hôm qua, hôm kia. Những con thú bằng nhựa đủ màu vẫn loay hoay trong thau nước và anh có cảm giác người đàn ông có dáng vẻ cam chịu dưới đường kia như đang hóa đá bên trụ đèn xanh đỏ.

*

Rời phố biển, anh có gần một tuần lễ ồn ã với bạn bè thời đại học nhưng chẳng ai khơi gợi lại trong anh hình ảnh về một màu phượng năm nào đó. Những bận bịu lo toan của cuộc sống vội vã trong thành phố chật chội khiến ai cũng lười biếng mở cánh cửa quá khứ thơ mộng ngày nào của tuổi thanh xuân. Giờ chỉ còn là bia, là những món ăn và những câu chuyện gây cười; quá khứ, hiện tại ồn ào trộn lẫn trong tiếng nhạc karaoke. Thành phố một thời tuổi trẻ của anh như dòng chảy xiết, không cho anh có thì giờ nhớ lại. Vòng xoáy của bùng binh cuộc đời đôi lúc khiến anh chóng mặt. Rồi cũng hết hai tuần của mùa nghỉ lễ phục sinh.

Vậy mà. Khi nhìn từ khung cửa kính máy bay, thành phố nhỏ dần, màu xanh của biển cũng mất hút chỉ còn những tầng mây trắng trôi, ngả đầu ra lưng ghế anh nhắm mắt hít thở sâu, đầu óc trống rỗng. Chiếc phi cơ bay qua vùng thời tiết xấu, tiếng loa phát ra lời nhắc nhở hành khách buộc dây an toàn. Trong một cái xóc “ồ gà”, trước mắt anh bỗng rực lên một trời phượng đỏ. Núi im lìm già cỗi và cô đơn, giòng sông mềm mại lượn qua ôm vòng lấy núi và ngôi nhà cùng cánh đồng. Quá khứ mở toang cánh cửa cho anh bước vào. Năm hai mươi tuổi anh đã rất buồn và cô đơn. Chị đã nói đúng đó là quãng thời gian anh thấy mình chông chênh, bất an hơn khi nào hết. Bức tranh với những gam màu nóng bòn chòn. Màu phượng đỏ của ký ức. Hình như khi ấy đã có một người rất hiểu nỗi buồn và sự cô đơn trong anh. Một ngày, mang theo tất cả sự bất an đó anh ra đi. Như hòn đá lăn, anh đã sống, đã va chạm và đã có một lần đánh rơi mất quá khứ.

Đào Thị Thanh Tuyền

Mưa núi

Cơn mưa ập đến bất ngờ và nhanh chóng. Âm ào, thác đổ. Nhanh đến mức lúc giương máy hình chụp cổng tam quan cô chỉ thấy vài

hạt mưa bụi lấm tấm trên màn hình LCD.

Vậy mà, chưa đến chục bậc cấp lên đến sân miếu tóc cô gần như sũng ướt. Tấp vào mái hiên, cô thấy anh đang lúi húi dựng xe ở gian nhà phía sau. Lưng áo sơ mi trắng của anh cũng bắt nước dính vào da một mảng màu hồng.

Lúc chạy xe lên núi, cổng tam quan đẹp quá đã khiến cô nhảy xuống xe để anh một mình đi hết con đường mòn vòng ra phía sau ngôi miếu nhỏ nằm trên lưng chừng núi. Ở độ cao 80m và dốc 40 độ, cô không nỡ ngồi yên phía sau để nghe chiếc xe anh nặng nề, gầm rú. Trong chốc lát cả cánh đồng lúa mênh mông bát ngát bên dưới chân núi chỉ còn một màu trắng xóa. Cả trăm bậc cấp đi lên cũng chẳng còn. Cây phượng già rũ xuống trong màn mưa và những chùm phượng đỏ co mình oằn theo cơn gió. Nước từ mái tôn ào xuống thành dòng leo qua cây mã tiền cổ thụ có gốc hai thân, xoáy vào cái hố sâu có màu của thời gian trộn lẫn với màu rêu rồi đổ vào khe đá, chảy xuống núi.

Mới vừa nãy thôi, cô còn ghi được hình ảnh cánh đồng lúa chín vàng bên dưới có những đụn khói đốt đồng bốc lên cao quện lẫn vào mây trời. Mới vừa nãy đây thôi, dừng xe lại dưới chân núi hướng về phía mặt trời lặn, cô đã chớp được cảnh nắng chiều phủ sáng rực một chòm núi mà khi nhìn vào màn hình LCD anh đã xuýt xoa: “Núi Phú Sĩ cũng đẹp đến thế là cùng”...

Mới vừa nãy đây thôi, cô đã chụp được toàn cảnh hồ chứa nước rộng bao la nằm dưới chân mấy dãy núi phía bên kia...

Thật ra, lúc đứng trên con đập chạy dài bao quanh hồ, giương ống kính về phía mặt trời để chụp dáng núi in bóng xuống mặt nước, cô đã thấy những đám mây đen đầy vẻ đe dọa. Nhưng khi quay đầu lại,

màu xanh của cánh rừng trầm trải dài bất tận như lẫn trong màu mây tạo cho cô cảm giác an tâm để tìm những góc ảnh đẹp. Vậy mà, giờ đây tất cả không còn gì hết!

Từ bên trong chính điện, một vị sư già bước ra đi về phía anh, rồi nhìn về phía cô như muốn mời cô vào gian nhà tôn có bộ bàn ghế đá và bộ ấm chè chờ sẵn để mời khách thập phương. Có một khoảng trời ngăn cách nơi cô đứng với gian nhà tôn.

Nước từ máng xối đổ xuống thùng phuy bên dưới tạo thành những âm thanh dòng chảy thật to hòa với tiếng mưa khăng định thêm “đẳng cấp” của cơn mưa! Cô ngẫm nghĩ, nếu nhanh chân lắm, bước qua bên đó ít nhất cô cũng bị ướt hai ống quần và đầu tóc. Ngần ngừ một lúc cô cúi đầu chạy nhanh qua phía bên kia.

Anh đang trở lại chỗ chiếc xe và dắt nó vào sâu hơn một chút bên trong mái tôn. Mưa giăng mùnng tứ phía, bụi nước lấm tấm vào mặt cô, vào bộ bàn ghế đá và cả bộ ấm chén. Vị sư già ngồi xuống ghế đá, thùng thỉnh cầm lấy phích nước đổ ra tráng chiếc ấm, bỏ vào đó ít trà và chế nước.

Mưa vẫn mịt mùnng. Gió thổi thốc từng cơn, cô cảm giác mình nghe được tiếng rít của gió. Anh bước đến ngồi sát bên cô. Tiếng vị sư già lẫn trong tiếng mưa:

- Mưa này chắc lâu, mấy tháng rồi mới có mưa!

Cô ngoái nhìn phía sau. Vách núi gần sát, sừng sững, lạnh lùng. Bầu trời nặng màu chì chợt loé sáng, ngoằn ngoèo những đường chớp rồi tiếng sấm vang lên kéo dài từ trên núi, xuống cánh đồng và lan ra vô tận. Cảm giác bất an bỗng dưng ập đến. Biết bao giờ mưa mới tạnh để về lại phố? Lúc ra đi nắng vàng đẹp thế sao giờ lại có cơn mưa núi long trời lở đất như thế này!

Mọi chuyện bắt đầu khi cô gửi cho anh đường link vào một trang web có tám hình chụp cảnh hồ buổi hoàng hôn mà cô vô tình tìm thấy được khi lang thang vào một forum. Có ai đó đã một lần đến đây ghi được những tấm hình quá tuyệt vời, thêm vài dòng cảm xúc rồi đưa lên cho mọi thành viên xuyết xoa chiêm ngưỡng. Tám ảnh đã khiến anh, một người đam mê chụp ảnh phải “bắn khoản” suốt tuần sau đó.

Cuối cùng, đầu giờ chiều cuối tuần hôm nay anh nhắn cho cô: “24km từ thành phố. Đi và về trong chiều. OK?”. Cô bấm lại “OK” và send. Để rồi sau đó cô phải năn nỉ trưởng phòng cho về sớm vì có công việc gấp ở nhà; còn anh phải nháy mắt với cô thư ký: “Chiều nay anh xuống cơ sở có lẽ về nhà luôn, có việc gì khẩn cấp gọi di động cho anh” (cô đã đọc ở đâu đó rằng người ta thường nói dối mỗi ngày ít nhất một lần!). Và như thế, anh đã chở cô đến nơi này, một di tích lịch sử khá nổi tiếng nhưng cả cô và anh chưa ai một lần đặt chân đến.

Cô nhìn bao quát xung quanh. Ngày xưa nơi này nổi tiếng linh thiêng theo kiểu cầu được ước thấy. Núi này có tên là Đại An. Bình an luôn là điều mong ước to lớn nhất của con người. Bà mẹ xứ sở đã từng sống ở đây chỉ dạy dân làng cách làm ruộng, làm nhà, trồng cây, dệt vải... Khi Bà mất người ta lập miếu thờ và dựng lên rất nhiều truyền thuyết.

Qua bao mùa mưa nắng, cả trăm năm sau những ngày lễ hội vẫn được duy trì, cả vùng như được hồi sinh trong mùa lễ hội. Những phong tục, tập tục từ lâu đời được kể lại qua các điệu múa bóng, như nêo vào cuộc sống chút gia vị của huyền thoại. Cánh đồng lúa mênh mông bát ngát bên dưới kia có tên gọi là Đại Điền và cái hồ

ban này cô đến là hồ nhân tạo, một công trình thủy lợi lịch sử của người dân trong vùng với trữ lượng nước gần cả trăm khối cho cả năm.

Phải công nhận hồ quá đẹp! Lúc này cô đã rất ưng ý với tấm ảnh toàn cảnh lòng hồ và anh thì khoái chí với tấm ảnh một góc hồ có chùm hoa gạo đỏ chói. Trừ cái hồ thủy lợi, những điều người ta kể về vùng này mang tính chất hoang đường, nhưng cô nghĩ, những chi tiết để xây dựng nên chuyện hoang đường đều dựa vào những thành tựu của ngày hôm nay một cách rất logic.

Vị sư già đứng lên đi về phía bên kia gian miếu, bỏ lại cô và anh ngồi với hai tách trà bốc hơi. Khoảng im lặng ngăn cách giữa hai người như rộng hơn theo cái nhìn âu lo của anh hướng về màn mưa trước mặt. Cô nhìn đồng hồ tay. Vẫn còn sớm để chấm hết một buổi chiều của công việc. Nếu cô không về được chỉ có một người thắc thỏm là mẹ cô nhưng nếu anh không về kịp sẽ có đến hai người đợi anh: vợ và con gái.

Tự nhiên cô trách mình đồng ý đi theo anh làm chi để rơi vào tình huống bị động như thế này. Không biết nói gì với anh, cô lôi chiếc máy hình trong túi ra xem lại những tấm hình đã chụp nhưng bụi mưa hắt vào làm cô phải vội cất đi. Anh rút di động bấm bấm gì đấy rồi thở dài bỏ vào túi, rủ cô:

- Qua bên miếu tham quan. Em có xin gì thì xin rồi nhớ bỏ ít tiền vào thùng phước sương.

- Biết cầu xin gì ?

- Em còn trẻ thiếu gì điều để cầu xin. Tiền tài, danh vọng, tình yêu ...

Một cơn gió ào thốc vào mái tôn, cô rùng mình, thấy lạnh. Vết thương liền da từ lâu lắm bỗng nhói lên đột ngột. Nỗi buồn ập đến.

Ngày xưa có một chiều mưa gió như thế này, cô và người ấy tạt vào trú mưa dưới mái hiên một ngôi chùa cổ. Người ấy đã cùng cô cầu xin cho hai người có một tình yêu trăm năm.

Vậy mà, chưa đầy một năm sau, người ấy đã chủ động nói lời chia tay với cô. Đó là nhát dao cứa vào tim cô một vết cắt thật sâu, đến nỗi cho đến bây giờ, nhiều năm đã qua, cô khó có thể nói lên một lời cầu xin nào nữa về tình yêu. Cô lắc đầu hất mắng quá khứ chật hẹp vừa thoáng qua, nói với anh:

- Để em cầu xin Bà cho mau hết mưa, em và anh về lại phố bình an. Bất giác cô nghĩ đến con đường đất sét ngoằn ngoèo đi xuống, lởm chởm bởi đá và nước đang ào ào thác đổ. Cô đã đọc ở đâu đó, người ta xuống núi khi trời mưa phải có cây gậy làm điểm tựa (!). Không biết cô và anh sẽ xuống núi như thế nào đây?

Đầu óc cô gần như trống rỗng khi đứng trước bàn thờ chính. Bức tượng Bà cao khoảng một mét ngồi dựa trên bệ rồng, tay cầm quạt đặt trên đầu gối. Cô đã một lần cầu xin và đã thất vọng. Làm sao có thể cầu xin ai đó ban cho mình tình yêu? Hay tiền tài, hay danh vọng? Anh đứng bên cô trông nghiêm trang và kín đáo. Người đàn ông này đâu phải của cô? Có ai cầu xin thứ gì đó được về mình mà lại gây mất mát cho người khác? Bao nhiêu năm cô vẫn một mình. Tình yêu là một vật thể xa lạ và khó nắm bắt. Nắm tay này lại tuột tay khác, cơ hội đến rồi cơ hội lại ra đi. Mọi quan hệ giữa cô và anh chỉ là mối quan hệ giữa hai người có cùng một đam mê tìm kiếm những hình ảnh đẹp mà theo lời anh nói anh không tìm thấy sự đồng cảm ở người vợ. Vậy thôi!

Trên con đường dong ruổi, có đôi lúc cô ước ao anh là của cô, nhưng cô biết chẳng bao giờ điều đó là hiện thực. Bởi vì đối với anh,

một người cha mẫu mực, một người chồng tốt luôn là tiêu chí để đánh giá, để suy nghĩ. Có thể người ta không thật hoàn toàn hạnh phúc, nhưng không vì điều không hoàn thiện đó mà người ta lại đánh mất tất cả!

Anh bỏ vào thùng phước sương mấy tờ giấy bạc rồi kéo tay cô sang gian bên. Cô nhìn thấy hũ xăm đặt trên chiếc bàn nhỏ. Cô muốn bước đến và nhón lấy một thẻ để xem thử thì tương lai trong tâm trạng của kẻ bị mưa phong kín đường về, thế nhưng bàn chân cô khựng lại. Việc gì đến sẽ đến.

Biết trước kết cuộc một cuốn sách, một bộ phim thì liệu nó có còn hấp dẫn? “Thiên cơ bất khả lậu”! Không ai có thể biết trước được con đường mình đến. Liệu mình có thể làm tốt hơn không hay mọi thứ sẽ xấu đi? Nước chảy từ trên núi xuống biết là sẽ ra biển nhưng trên đường đi của nó biết bao uốn khúc quanh co. Con người ta cũng như nước chảy, sẽ biết lượn theo uốn khúc quanh co để tồn tại.

Anh và cô im lặng bước ra sân miếu. Phía nhà sau có tiếng thùng phuy nhựa đầy ăm ăm để hứng nước. Mấy người đàn bà áo nâu có dáng vẻ cam chịu và nhẫn nại của người đã sống, đã nếm và muốn được yên đang làm công việc lấy nước để dành cho sinh hoạt.

Ban nãy cô có đọc được dòng chữ: “Tiết kiệm nước” bằng sơn màu xanh trên bồn chứa nước inox đặt phía sau miếu. Mùa lễ hội vào tháng ba của miếu đã qua và lễ hội mùa xuân thì còn lâu lắm mới đến để người ta mang nước lên núi.

Cuối cùng, khi nhìn đồng hồ tay, anh quyết định xuống núi. Đã đến giờ của bồn phận. Có người phụ nữ và đứa con gái bé nhỏ đang chờ anh trong cái tổ ấm dưới phố.

Đưa cho cô chiếc mũ bảo hiểm mắc ở tay lái, anh nói đùa:

- Giờ nó là chỗ dựa tinh thần tốt nhất cho mình khi xuống núi.

Vị sư già từ bên trong bước ra:

- Anh chị về nhé! Gài số 1 xuống núi. Mưa to quá thế này khó mà tạnh được.

Cô ngồi gọn lỏn phía sau lưng bồng trong chiếc áo mưa của anh. Đôi bàn tay cô ngằn ngừ một lúc rồi bám chặt vào hông anh. Cô nhắm mắt. Mọi thứ phó mặc cho trời. Mưa núi sao mà to và dai dẳng thế không biết! Cô cảm nhận được một chân anh ở tư thế chạm đất nhắc từng quãng ngắn tạo điểm tựa giữ cho xe khỏi trượt. Anh nói đùa với cô một câu:

- Nếu có té cũng phải chọn cảnh té nào đẹp mắt nhất!

Xuống đến chân núi, lúc rẽ qua con đường nhựa, cô nghe tiếng anh nói to lẫn át tiếng mưa có vẻ như trút đi gánh nặng ngàn cân :

- Nếu em biết đường xuống núi trơn đến cỡ nào!

Cô rung mình, hé áo mưa nhìn ra bên ngoài. Cánh đồng ướt sũng. Núi trước mặt mờ ảo. Con đường phía trước vắng tanh, vắng ngắt. Mưa quất vào tay cô ran rát, chui vào áo mưa, cô thấy tấm lưng anh gần sát nhưng sao xa vời vợi. Nó không phải là của cô để cô có thể gục đầu vào đó dù chỉ trong chốc lát.

Mùi đàn ông quyện với mùi rơm rạ, mùi đất cày xới bao trùm lấy cô. Những giọt nước vẫn lộp độp trên tấm áo mưa. Những vạch sơn trắng dưới đường nhoa nhóa qua mắt cô. Bàn tay cô như một phản xạ bám chặt lấy hông anh khi xe vấp phải một cái ổ gà.

Mặt cô chạm vào lưng anh. Cô cảm nhận được hơi nóng ấm tỏa ra từ người anh. Thế nhưng, nó cũng chỉ trong tích tắc. Đường về phố rất bằng phẳng. Cái ổ gà chỉ là chút sơ ý của anh khi tránh vũng nước. Mưa nhỏ dần.

Cô dỡ áo mưa, ngoái lại nhìn bầu trời phía núi vẫn mịt mù một màu xám chì nặng trĩu. Qua vai anh, cô thấy trời quang dần và ánh hoàng hôn sáng một góc trời trước mặt. Núi càng lúc càng lùi lại phía sau

Đào Thị Thanh Tuyền

Quá khứ

Buổi chiều như một cô gái đài các thả những sợi nắng vàng óng ả vắt qua giàn hoa lý. Nhàn ngồi bất động bên chiếc bàn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một đôi bướm nhõn nhợ, chập chờn trên những chùm hoa có hình nụ màu xanh, vài con chim sẻ sà xuống chùm chụm lượm lặt những hạt cơm vương trên nền giếng rồi líu ríu bay lên, con mèo con hờ hênh nằm phơi bụng duỗi bốn chân ngủ say sưa trên ghế dựa đặt ở đầu hè tạo cho buổi chiều một không gian thật yên ả.

Hình như nàng đã ngồi hóa đá như thế từ rất lâu, đầu óc lộn xộn với bao ý nghĩ không liên mạch. Bàn tay nàng miết đi miết lại tấm thiệp cưới màu hồng đến nỗi những ngón tay bám đầy bụi nhũ rơi ra từ những dòng chữ trên tờ giấy láng, mùi thơm của tấm thiệp khi phảng phất, khi đậm nồng kéo suy nghĩ của Nhàn mỗi lúc một xa.

Thế rồi cuối cùng người ta cũng phải đứng lại chung với nhau cho dù

bao nhiêu năm cố tình gạt bỏ điều đó chỉ bởi một tờ giấy duy nhất: Quyết định ly hôn của tòa án. Ngày mai là ngày đám cưới của con gái Nhàn, đứa con gái nhỏ nhắn, xinh đẹp và thật giỏi giang, giờ chỉ còn chờ hai tiếng hạnh phúc đến nữa là vẹn toàn.

Nhàn cúi xuống lần thần đọc lại những dòng chữ in trên tấm thiệp dù đã đọc không biết bao nhiêu lần đến mức thuộc lòng từng nét chữ hoa hay chữ thường, dấu đậm hay dấu nhạt. Trang bên kia ông, bà đại diện cho họ nhà trai chỉ có một dòng, còn bên này hai dòng ông, bà riêng lẻ.

Ngày mai nàng sẽ đứng cạnh chồng trước bàn thờ tổ tiên nhà bên ấy để vợ chồng con gái quỳ lạy. Một ngày trọng đại trong đời con gái nàng, nhưng đối với nàng cũng quan trọng không kém, nàng phải đối mặt với nhiều người và điều quan trọng nhất là đối mặt với anh ấy. Một người đàn ông đã làm thay đổi cuộc đời nàng từ không đến có và từ có đến không. Đã hơn mười năm qua rồi, tất cả tưởng như chìm vào quá khứ bỗng tấp nập trở về.

Nhàn có nét đẹp vừa lộ liễu vừa kín đáo; nửa Á Đông bởi cô có gương mặt trái xoan đầy đặn, nửa Tây phương bởi cô có sống mũi cao, hơi cong chút xíu nơi đầu chóp tạo nên hai cánh mũi bé và khấp; đặc biệt, đôi mắt đen với hàng lông mi dày và cong vút, mỗi khi mở to trông vừa ngơ ngác vừa ẩn chứa một điều gì sâu thẳm thẳm. Đôi mắt một thời không ít chàng trai gần như muốn chết chìm trong đó.

Hai mươi hai tuổi, vừa tốt nghiệp sư phạm Nhàn lập gia đình với Quốc, là thầy giáo của cô - một giáo viên dạy tiếng Anh nổi tiếng trong thành phố. Ngày đám cưới hai người rất đẹp đôi, sóng bước

bên nhau trong tiếng xuýt xoa của bạn bè, có cả những ánh mắt ghen tị nhìn theo.

Cuộc sống gia đình như mật ngọt đưa Nhàn từ một cô gái quê thắp cánh trong ngôi nhà sang trọng - đối với cô tất cả như chỉ mới bắt đầu.

Quốc xuất thân trong một gia đình thuộc giai cấp thượng lưu thời ấy. Anh tốt nghiệp đại học trong nước, thêm ba năm tu nghiệp ở nước ngoài, bạn bè quen biết khá đông và cũng chỉ trong cùng một giai cấp. Anh có một cuộc sống thật sang trọng: đi dạy bằng xe hơi riêng, những đêm tiệc tùng khiêu vũ, giao lưu với bạn bè...

Cưới vợ xong, Quốc được cha mẹ cho ngay một ngôi nhà được xây theo dạng villa rất đẹp. Đối với Quốc cuộc sống như thăng hoa: Vợ đẹp, công danh thuận lợi, có nhiều cơ hội thăng tiến hay chí ít cũng có thể hái ra tiền.

Đối với Nhàn, cô gần như bước vào thế giới khác. Quốc dạy cô nhảy đầm, dạy cô đi, đứng, ngồi, nói, dạy cô rót champagne, dạy cô mời khách, giao tiếp với mọi người... Nói chung cô đã được lột xác.

Nhàn có con, một đứa con gái, rồi một đứa con trai ra đời đã không làm cô xấu đi mà ngược lại tạo cho cô một dáng vẻ đàn bà thật chín, phong cách chững chạc, điềm đạm, tự tin.

Trong thế giới của những người giàu có trông cô đỉnh đạc, đài hoàng làm sao! Nhiều ánh mắt ngưỡng mộ khi cô sóng bước cùng chồng tham dự những bữa tiệc sang trọng hay cặp đôi lượn lờ trong tiếng nhạc dìu dặt của điệu luân vũ.

Nét đẹp đàn bà sang trọng cộng thêm vẻ duyên dáng thùy mị vốn có của một cô giáo tạo cho cô hoàn hảo đến từng chi tiết nhỏ. Nhiều người đàn ông ngưỡng mộ cô, có cả những ánh mắt thèm muốn.

Cuộc đời đã không chấp cánh cho đôi trai tài gái sắc. Những thay đổi của thời cuộc ảnh hưởng đến tất cả mọi gia đình không ngoại trừ gia đình Quốc. Khi sự giàu có và sang trọng chỉ còn là lớp vỏ bọc bên ngoài, Nhàn dễ thích nghi hơn bởi cô vốn xuất thân quê mùa.

Thời gian ấy, giáo viên dạy Anh văn gần như thất nghiệp, Quốc đi về với một vẻ chán chường thấy rõ. Một con người quen sống trong sự thành đạt từ khi mới lọt lòng khó hòa nhập vào thực tế một cuộc sống thay đổi đi xuống.

Mọi quán xuyến trong gia đình đổ dồn hết về Nhàn, cô phải làm mọi cách để cho một gia đình tồn tại.

Nhàn quyết định đi buôn. Một người bạn thân của Quốc rủ cô đi buôn chuyển đường dài hàng nông sản. Những năm ấy gạo, bắp, đậu... thứ gì cũng hiếm, có thể chuyên chở, trao đổi được từ vùng này sang vùng kia với số tiền lãi khá cao, nhưng nguy cơ bị mất cũng không ít. Quốc không đồng ý nhưng anh không còn cách lựa chọn nào khác hơn. Cuộc đời Nhàn lại bước sang một ngã rẽ khác.

Những chuyến làm ăn trót lọt, cuộc sống gia đình tuy không khá giả như xưa nhưng cũng dần đủ cho Quốc lấy lại phong độ. Tuy nhiên, những lời ong tiếng ve về Nhàn lại bắt đầu. Không còn là Nhàn thủy chung nữa, cô đã sa ngã vào tay người bạn của Quốc.

Để cứu sống một gia đình đồng thời cô cũng đã giết chết luôn hạnh phúc gia đình đó. Khi biết được mọi chuyện Quốc không cho Nhàn đi buôn nữa, một gia đình luôn có vỏ bọc bên ngoài đã giải quyết mọi việc trong êm thấm, lặng lẽ và kín đáo. Có lẽ mọi chuyện sẽ luôn được kín đáo như thế nếu không có những sự thay đổi thời cuộc khác.

Mấy năm sau, công việc dạy tiếng Anh của Quốc bắt đầu có chỗ

đứng. Anh tìm lại được vị trí của mình, tìm lại được chính anh, nhưng cũng là lúc anh phải chấp nhận mất gia đình.

Khi anh gầy dựng lại tiếng tăm đã im lặng một thời gian khá dài thì người ta bắt đầu khơi lại đống tro tàn từ quá khứ của gia đình anh - Thói đời thường là thế!

Anh không chịu đựng nổi những lời chì chiết của cha, mẹ, sự trách móc của họ hàng, bà con cũng như những ánh mắt soi mói của đồng nghiệp. Tất cả những điều đó làm áp lực buộc anh phải có một quyết định.

Giữ một gương mặt lạnh tanh, Quốc đưa Nhân tờ giấy ly hôn, bịt chặt tai trước những lời lẽ van xin của cô. Anh hất tay cô khi cô nắm lấy tay anh. Anh quay mặt đi khi Nhân quỳ xuống van xin anh đừng bỏ cô, dù những giọt nước mắt của cô đã làm lòng anh đau nhói.

Nhưng anh cũng không thể khác hơn.

Cuối cùng mọi chuyện được kết thúc. Tờ giấy ly hôn nhỏ xíu, mỏng tang nhưng có một quyền lực ghê gớm. Ngôi nhà được chia đôi, hai đứa con cũng chia đôi. Quốc bán một nửa căn nhà và mua một căn nhà khác. Nhân vẫn giữ nửa ngôi nhà cũ, cô đi về thăm lặng, nỗi buồn gặm nhấm, ân hận vò xé, trách mình, trách người và trách đời...

Đứa con gái nhỏ dần lớn lên trong sự u uẩn của người mẹ. Cốt cách sang trọng như thấm sâu vào máu thịt thể hiện ra bên ngoài từng động tác đi, đứng, ngồi, nói, cười thật hoàn hảo dù chẳng ai chỉ dạy. Quá khứ của người mẹ như vết thương đau âm ỉ trong lòng cô con gái mang một nửa dòng máu gia đình quyền quý.

Địa chỉ nhà ba là nơi để cô hẹn gặp những người bạn trai, nơi ấy ba cô vẫn sống một mình với em trai, vì danh tiếng của ba trong xã hội,

vì cuộc sống của ba nghiêm túc hay ít ra cô cũng muốn mình có được một vị trí trong xã hội của một người thuộc giai cấp thượng lưu. Người ta nhìn ba với cặp mắt bao dung nhưng luôn nhìn mẹ với cặp mắt đầy phán xét - chẳng có điều gì mà thiên hạ không bới ra cho dù thời gian có liền kín miệng vết thương.

Nhàn vẫn còn rất đẹp ở tuổi năm mươi. Giờ đây hầu như nàng rất ít tiếp xúc với xung quanh, mối liên hệ giữa nàng và xã hội chỉ còn thông qua tin tức từ cô con gái ban ngày ở bên nhà ba, tối về ngủ với mẹ.

Ước mơ của cô con gái thành sự thật khi một ngày cô gặp được ý trung nhân hoàn toàn đúng với mẫu người cô đã thiết kế. Cô sẽ dàng bước vào giai cấp thượng lưu bỏ lại đằng sau ngôi nhà và sự cô đơn của người mẹ. Tất cả mọi điều sẽ chìm vào quá khứ và sẽ được lãng quên khi bước chân tiến nhanh về phía trước. Cô tự tin như thế!

Khi mọi công việc tổ chức đám cưới được đem ra bàn bạc, gia đình nhà trai đã yêu cầu bên nhà gái phải đầy đủ vợ chồng đứng bên nhau trong ngày hợp hôn. Tất cả mọi chuyện được trao đổi qua điện thoại và qua trung gian đôi trẻ đều hoàn hảo, chỉ còn ngày mai nữa là xong.

Chiều đã rút hết đi những sợi nắng vàng trên giàn hoa lý nhường chỗ cho ánh nhập nhoạng giao thoa giữa hoàng hôn và đêm. Nhàn còn ngồi rất lâu bên bàn viết cho đến khi tất cả mọi vật ngoài vườn chỉ còn một màu đen nàng mới nặng nề đứng lên bật một bóng đèn nhỏ. Đám cưới được tổ chức ở bên ấy ngày mai, nàng sẽ như một người khách, vị trí đứng, đi, nói, cười đều phải tuân theo một sự sắp đặt...

Cô con gái ủa nhanh vào nhà cùng người chồng sắp cưới, nét mặt rạng rỡ và linh hoạt cô thối vào ngôi nhà một luồng sinh khí mới:

- Ủa, sao mẹ không mở đèn lớn cho nhà sáng sủa?
- Mẹ vui quá mãi suy nghĩ rồi quên. Các con đã ăn gì chưa?
- Ăn rồi mẹ ạ, mẹ chưa ăn cơm sao?
- Mẹ không thấy đói.

Chàng rể tỏ vẻ quan tâm:

- Mẹ ăn gì con đi mua? Ngày mai là một ngày rất bận rộn đó mẹ!
- Thôi, các con không phải lo cho mẹ.

Đôi trai gái bước nhanh vào phòng líu ta líu túu bàn công việc ngày mai. Nhàn không chỉ đứng bên ngoài căn phòng mà nàng còn đứng bên lề một ngày trọng đại của con gái.

- Mẹ ơi bố nói ngày mai mẹ mặc áo dài nhung đỏ. Cô con gái nói với ra từ trong phòng.
- Mẹ biết.

Nhàn trả lời con với âm điệu hơi khàn. Thậm chí chiếc áo dài ngày mai nàng mặc cũng phải rằm rắp tuân theo một sự sắp đặt!

Quốc là bạn đồng nghiệp với chồng tôi. Chồng tôi đi dự đám cưới một mình vì tôi bận con nhỏ. Anh về khi con bé đã ngủ. Ghé vào mừng thơm cái “chụt” vào má con, chồng tôi nói :

- Đám cưới vui ghê , cô dâu chú rể đều đẹp.

Tôi hỏi một câu có lẽ hơi thừa:

- Chị Nhàn có đứng cạnh anh Quốc?

Kéo cà vạt ra khỏi cổ áo sơ-mi, chồng tôi trả lời:

- Có chứ sao không, nhà gái một bên, nhà trai một bên chụp hình, quay phim tới tấp.

Ngừng một chút chồng tôi nói tiếp:

- Phải công nhận chị Nhàn đẹp thật, hơn cả cô dâu! Chị ấy mặc áo dài nhung đỏ may theo kiểu xưa, tóc bới cao trông rất sang trọng và đài các. Giáo viên trong trường chú ý mẹ nhiều hơn cô dâu. Bàn anh có mấy bà cùng tổ Anh văn với ông Quốc cứ xì xầm nhỏ to.

Bất chợt tôi nghĩ đến chiếc đu quay, nó luôn bắt đầu từ một điểm và cứ quay vòng qua điểm ấy không biết bao nhiêu lần trong suốt hành trình quay. Những ngày như thế này quá khứ thường được đem ra nhắc lại, không biết có phải đó là một phán xét? Thời gian tưởng rằng có thể xóa hết đi mọi thứ, nhưng không - khúc phim quay chậm luôn được xem lại với nhiều nhận xét rất khắt khe.

Một năm sau, không hiểu sao cô con gái chị Nhàn ôm đứa con mới ba tháng tuổi trở về nhà mẹ và sau đó ở lại luôn với chị. Hai năm sau cô đi tu nghiệp nước ngoài. Ba năm sau nữa cô trở về với mẹ được vài tháng rồi sang định cư hẳn ở xứ người.

Căn nhà ngày ấy giờ đã xuống cấp đi nhiều, người ta thấy thấp thoáng một thiếu phụ dáng người cao dong dỏng ra vào lặng lẽ như chiếc bóng, thỉnh thoảng có một cậu thanh niên hình như là con trai chị Nhàn ghé lại rồi ra về nhanh.

Tôi biết như vậy khi một lần đến thăm người bạn vừa dọn nhà đến sát vách nhà chị Nhàn. Đứng ở bên này nhìn sang tôi thấy chị Nhàn nhưng chị không nhận ra tôi là một người em họ xa của chị. Cũng phải thôi, gần ấy năm chị sống khép kín có quan hệ với ai đâu!

Đào Thị Thanh Tuyền

Về Nhà Mẹ

Trong cái rủi nào cũng có cái may - thật ra mọi việc đối với cô bây giờ đều rất tốt đẹp, thế nhưng bạn bè, đồng nghiệp khi biết chuyện ai cũng ái ngại cho cô; phần cô ngoài miệng làm bộ than thở: “Tối nào cũng phải qua ngủ với bà má, sáng về nhà sớm, chẳng làm được việc gì ...” nhưng thật sự trong bụng cô thấy việc về nhà mẹ ngủ sao mà có lý!

Hai nhà cách nhau chưa đến 5 phút đi xe máy, mẹ cô sống một mình từ ngày em gái cô ra riêng, bà vốn hơi khó tính, không muốn

phụ thuộc vào con dâu hay con rể nên chẳng chịu theo ai; vả lại, bà còn có nhà để thoải mái đi ra đi vào, có bàn thờ chồng để chiều chiều thắp nén nhang thơm, bà muốn ăn lúc nào thì ăn, ngủ lúc nào thì ngủ chẳng phải chờ đợi ai, muốn họp mấy bà bạn già gầy sòng tứ sắc chẳng ngại con cái trách móc không chịu giữ gìn sức khỏe, ngồi chi cho đau lưng... Nói chung bà thích tự do. Người con trai cả ở xa thương mẹ một mình cô quạnh cho thằng cháu nội về ở được một năm, học xong lớp 9 nó về thành phố thì chẳng còn ai ở với mẹ cô, ban ngày không nói làm chi, nhưng ban đêm... người già như ngọn đèn trước gió.

Từ một việc rất phức tạp được mấy anh em lo lắng, đem ra bàn cãi cả tháng trời là ai sẽ lo cho mẹ mỗi đêm thì giờ đây đã được giải quyết đơn giản và gọn nhẹ hết sức. Em gái cô có con nhỏ, cô rảnh hơn, vậy là mỗi tối cô lãnh phần về ngủ với mẹ. Về nhà mẹ ngủ cô thấy nhẹ nhõm, chẳng còn cảnh hóa đá chờ chồng đêm đêm, lúc nào cũng lo ngay ngáy có ai đột ngột mang đến một tin tức không hay nào đó. Cô bàn giao con cho chồng với một giọng điệu chắc nịch : “Anh lo cho tụi nó để tụi nó thương anh!”. Về nhà mẹ cô ngủ thẳng giấc, chẳng gãi lưng cho đứa nhỏ, chẳng mắc mùng cho đứa lớn - khỏe re. Về nhà mẹ luôn có mẹ mắc sẵn cho cái mùng. Đừng nghĩ công việc này nhẹ nhàng à nghe! Thói quen và bản phận thường làm người ta quên đi nặng nhọc - đối với cô mắc mùng là một công việc hết sức khổ ải. Này nhé, tưởng tượng đi lúc mình buồn ngủ muốn díp cả hai mắt, tay chân nặng trĩu trịch vậy mà phải nhấc người ra khỏi giường, mở tủ lấy mùng giăng bốn góc, rồi còn phải cài chân cho thẳng thơm nữa, mắc xong cái mùng giấc ngủ bỏ đi luôn, có khi gọi nó mòn mỏi, đếm từ một đến triệu, nghĩ ngợi trăm thứ chuyện đông

tây kim cổ mà nó vẫn chảnh choẹ không chịu về làm thức trắng dạ con mắt

Đừng nghĩ cô vô tâm, tình mẫu tử cô có thừa. Mấy năm làm gà mái nuôi con nhỏ, hết đứa này đến đứa khác bú mẹ 30 tháng, bỏ bú phải ba lần bốn lượt mới xong. Những năm con mọn, cô chẳng chú ý đến thân mình , cô xấu xí , cô xò xè , cô lòi thoi, tất cả là vì con; bây giờ đã có thể rảnh tay một chút cô chẳng đại gì ôm hoài mấy đứa con nít trong khi chồng cô thật thảnh thơi với cái gánh gia đình nhẹ tâng.

Buổi chiều nếu không hẹn hò cùng “chiến hữu” anh về lột phốt việc nhà (không bằng cô làm ráng) rồi chăm chú vào cái TV hay tờ báo, loay hoay với khoảng xê dịch ngắn củn chưa đầy hai bước chân từ vống qua ghế dựa, cái quạt lúc nào cũng chĩa thẳng vào người, tay chân thừa thãi....; chẳng bù với cô trăm ban vạn sự, tay chân như múa, đôi khi còn thêm cảnh cơm bưng nước rót dù đã tối khuya cho người nói cười phơ phớt ngoài quán cả mấy giờ liền, những quãng thâm trên mắt là bằng chứng rõ nét nhất cho những đêm thức trắng vì giấc ngủ bị mất đấy thôi!

Về nhà mẹ ngủ giải quyết được nhiều vấn đề mà trong đó quan trọng và chủ yếu trước hết là cô thực hiện tốt bổn phận làm con, việc thứ hai cũng quan trọng không kém là gắn thêm cho chồng hai chữ trách nhiệm. Buổi tối cơm nước xong cô nhẩn nha đọc vài tờ báo, hết thời sự trên TV cô đang hoàng xách xe ra khỏi nhà, cô còn đĩnh đạc cao giọng dặn chồng nhắc đứa này uống sữa, kiểm tra bài đứa kia.... Ở nhà mẹ cô thoải mái coi những bộ phim mà cô thích , chẳng có ai cầm remote hết bấm kênh này đến kênh kia làm cho cô cụt hứng vừa lúc mới tình trên TV đang đến điểm cao trào, chẳng ai dè bấu cô suốt ngày cứ coi ba cái phim Hàn Quốc, hết cười rồi đến khóc , vẽ ra hết

ung thư này đến ung thư kia ..., chẳng ai nhờ cô mua giùm điều thuốc, nấu ấm nước trà, chẳng ai cần nhằn sao không tắt bớt đèn, sao không chịu mở nước cho đầy thùng trong nhà tắm... Nói chung là cô thấy thanh thoi còn hơn những ngày son rỗi.

Ở đời người ta thường ỷ lại bởi đã có người khác lo lắng. Khi cô bớt lo một chút thì tức khắc chồng cô sẽ biết quán xuyến việc nhà; buổi tối anh thu vén cũng khéo: cho đứa nhỏ uống sữa, dò bài đứa lớn, mắc mùng cho con, gãi lưng cho đứa nhỏ ngủ, nửa đêm đánh thức nó dậy đi tè... Tất cả mọi việc đều hoàn hảo, anh cố tỏ cho cô thấy anh nuôi con không đến nỗi - Càng hay! Cô càng thoải mái, thơi thới! “Không có mợ chợ vẫn đông”, thậm chí còn vui hơn khi có “mợ”, buổi chiều chồng cô về nhà sớm, theo dõi đầy đủ tin tức trên TV, coi thêm một vài show ca nhạc, hồi hộp theo vài phim hành động, bày trò chơi với con; bọn trẻ thì tha hồ xả rác đầy nhà để sáng mai cô về dọn, chẳng ai cần nhằn hay la mắng; cô thì thông thả ở nhà mẹ, chẳng khác gì thời con gái. Nói chung tất cả mọi người trong gia đình cô đều thoải mái. Hai tuần trôi qua nhanh hời nào không biết!

*

Một tối chồng cô về muộn, bọn trẻ con nhắc: “Sao mẹ chưa đi nhà ngoại ngủ?”. Bực mình cô cáu: “Ba mày giờ này chưa về mà đi đứng gì!”. Có tiếng chuông điện thoại, đứa nhỏ hấp ta hấp tấp, chụp vội vàng: “Mẹ ơi, bà ngoại hỏi mẹ có qua không để ngoại mắc mùng”. Đứa lớn bỗng dưng sáng suốt: “Mẹ ơi, hay là cả ba mẹ con cùng qua nhà ngoại ngủ”. Ừ nhỉ! Một giải pháp rất ư là tình thế! Cả ba mẹ con cô khăn gói, đóng cửa đi ra khỏi nhà. Bọn trẻ con được chơi đùa thoải mái, cô có người nói chuyện khỏi thắc thỏm việc chờ chồng. Và như vậy có thể tạm kết luận, ông chồng đối với cô chẳng còn là

mối bận tâm: nếu anh về sớm, cô giao mấy đứa nhỏ, nếu anh về muộn, cô gửi con đi, thoải mái một cách hợp pháp, đâu phải là những lần cô giận chồng đem con về nhà mẹ để mẹ cô cần năn , xua đuổi, để chồng cô bực mình khi phải đi năn nỉ đón cô về.

*

Để giải quyết một vấn đề, người ta phải cố gắng suy nghĩ tìm ra một giải pháp nào đó tối ưu nhất, nhiều khi để tìm ra giải pháp ấy có người mất cả cuộc đời. Bạn bè thường bảo cô có số may mắn , mà điểm lại , cô thấy hầu như cuộc đời mình gặp không ít vận may: học hành thi đâu đậu đó , một tám chồng với đầy đủ lễ nghi , xe đưa xe rước, pháo nổ đì đùng, áo dài, khăn cưới. Rồi cô sinh con, trai gái có đủ, cuộc sống gia đình cô êm ấm nếu như chồng cô đừng thường xuyên về nhà muộn để cô phải chờ đợi, nếu như thỉnh thoảng không có vài đám mây đen ngáng bầu trời hạnh phúc của cô báo hiệu mưa có thể đổ ập xuống bất cứ lúc nào. Bây giờ cô chẳng sợ một áng mây đen nào vì cô đã có chỗ về mỗi đêm, không phải đối diện với những bực dọc do chồng gây ra. Cô lại có thêm một kết luận về sự may mắn của mình : lúc bầu trời có quá nhiều mây đen để mưa có thể từ to đến rất to, thì bỗng nhiên gió xuất hiện, xua hết mây đi, trả lại màu trời xanh vĩnh cửu, màu của tự do.

Người ngoài nhìn vào vợ chồng cô bây giờ rất tình tứ : buổi sáng từ nhà mẹ cô về nhà sớm, loáng loáng vài phút bọn trẻ con đã có bữa điểm tâm, cho chúng đến trường xong xuôi đâu đó, hai vợ chồng dung dể đưa nhau đi ăn sáng và chia tay ở một ngã ba đường. Chiều về, người nào việc nấy; trong khi cô tạt qua chợ, cô nấu ăn, thì chồng đón con về, vợ chồng, con cái sum họp đông vui. Buổi tối cô về nhà mẹ với khoảng trời riêng tuyệt đối chẳng có ai quấy rầy.

Tánh cô thiệt thà, không có điều gì để bụng được lâu. Một hôm có lẽ vì quá sung sướng với sự tự do vào mỗi cuối ngày, cô bỗng buột miệng nói với chồng :

- Về nhà má ngủ khỏe thật, anh cũng đã tự biết lo hơn.

Chồng cô đáp lại một câu chẳng ăn khớp gì với lời cô vừa nói:

- Hôm qua đi mát xa đã thật, mấy em mặc váy ngắn hết cỡ, em nào cũng xinh, còn tắm hơi nữa chứ! Hèn chi mấy thằng chưa vợ rất khoái đi tắm hơi, có người đấm bóp, có người nói chuyện tâm tình.

Cô tái mặt, lắp bắp :

- Ông lúc này ngon?

- Ngon gì đâu, thiếu cái gì tìm cái đó!

Cô ngồi thừ ra với chồng bát đĩa dơ, chẳng muốn đụng tay đụng chân. Suốt buổi chiều cô suy nghĩ, cô lẩn thẩn, cô muốn khóc.

Buổi tối chồng về muộn, cô chẳng gửi con đi như mọi hôm, đầu óc cô linh tinh, đưa con hỏi một câu trong bài học lớp tám mà cô không trả lời được bởi cô còn đang bận tìm cho ra đáp số bài toán của chính cô. Chữ “tình” và chữ “hiếu” chia hai phe giảng co, bên nào cũng muốn kéo bên kia qua khỏi vạch mức để giành phần thắng. Cô nhìn lên trần nhà rồi nhìn xung quanh, hoa văn trang trí trên trần hoàn toàn hài hòa với kiểu dáng chiếc đèn chùm, chậu trường sinh đặt ở chiếu nghỉ cầu thang vươn lên những sợi dây mảnh khảnh đan vào khung sắt tạo thành một khoảng xanh nhỏ bé trong nhà, toát lên một sức sống mạnh mẽ và từ tốn; bức tranh một ngôi nhà thờ cổ có tháp chuông như ẩn mình trong mây, im lìm và trầm mặc, bên cạnh là một lọ hoa khô bằng gốm được cửa thành một nửa gắn vào tường, ở góc cuối căn phòng hai bóng đèn hắt tạo nên một luồng ánh sáng như lụa giao thoa nhau, chính giữa là một bức tranh nhỏ có hoạ hoa hồng

nổi bật trên nền đen tạo cho căn phòng một điểm nhấn sang trọng và ấm cúng, bất giác cô thấy nhà mình đẹp quá! Trời bên ngoài đang lạnh, dắt xe ra đường giờ này mình sẽ có cảm giác là người ra đi, chắc là cô đơn lắm! Suy nghĩ và quan điểm sống của con người luôn thay đổi theo thời gian cho dù là khoảng cách rất ngắn - mới hôm qua thôi cô vẫn còn ca tụng sự tự do.... Con thằn lằn trên tường bỗng dừng tặc lưởi mấy tiếng như thay lời muốn nói của cô. Cô lại nghĩ đến mẹ giờ đang ngủ một mình trong căn nhà rộng. Giá mà cô phân thân được nhỉ?

Có tiếng xe dừng ngoài cửa và tiếng khóa mở lách cách. Cô nín thở làm bộ đang chăm chú kiểm tra bài chính tả cho con. Dắt xe vào nhà chồng cô ngạc nhiên nhìn mấy mẹ con vẫn còn đông đủ :

- Giờ này chưa đi sao?

Tự dưng cô có cảm giác chồng cô cũng nôn nóng muốn cô ra khỏi nhà để anh được thoải mái. Cô ngẩng lên, nhìn thấy vẻ mặt tỉnh bơ của chồng, cục tức nghẹn ở đâu dồn lên cổ họng đẩy bật ra câu nói có âm điệu của người muốn gây sự trước:

- Bộ anh muốn em đi ra khỏi nhà lắm hở?

Chồng cô tròn mắt nhìn cô (cảm ơn trời là anh có đôi mắt to, tròn và rất đẹp):

- Ủa, chớ hôm nay ai ngủ với má?

- Không ai cả.

- Thế sao không đi ?

- Tui đi cho ông thoải mái hả?

- Thoải mái gì ? Đói bụng thấy mồ đây nè, không đi thì bới giùm anh tô cơm, TV đang có trận đá bóng....

Một thói quen ngủ quên vừa được đánh thức xui cô bước nhanh

xuống bếp. Cô xới cho anh một đĩa cơm và bày trên đó nửa cái trứng kho, ít thịt bò xào, vài lá rau xà lách, mấy lát cà chua; cô còn chu đáo đem cho anh một chén mắm ớt và kèm thêm mấy trái ớt xiêm xanh.

Mắt dán vào TV, anh vừa xúc cơm, vừa nói với cô :

- Giờ qua má đi, anh lo được mà .

Hai đứa nhỏ đã tự động lên lầu ngủ từ hồi nào, “lo” ở đây là anh sẽ biết đem bỏ cái đĩa vào đúng thau rửa chén. Tiếng chuông điện thoại vang lên, tuy có thể chồm tới một chút là với được ống nghe, nhưng cánh tay anh không động dậy và mắt vẫn dính chặt màn hình:

- Chắc má gọi đó, em nghe đi .

Giọng mẹ cô vang bên tai :

- Có dì Bảy xuống chơi ở lại với má mấy ngày, tối nay con khỏi qua nữa, ở nhà lo cho chồng và mấy đứa nhỏ.

Mẹ cô còn kể thật lâu chuyện người dì vừa ở quê xuống và chuyển lời thăm hỏi của mấy người em họ đến cô. Trước khi đặt điện thoại cô nghe mẹ nói thêm một câu với dì Bảy chắc đang ngồi gần đó:

- Tội nghiệp con nhỏ, thương mẹ ở một mình tối nào cũng phải qua ngủ, bỏ nhà cửa, bỏ chồng con không ai lo.

Đặt điện thoại xuống, cô quay sang nhìn chăm chăm vào người mà mẹ vừa xót xa vì không có vợ chăm sóc cả tháng trời. Anh đang ngoẻo đầu trên ghế dựa, mắt nhắm, miệng há, một cánh tay rớt xuống đất, cái chân gác hờ trên ghế salon đang chuẩn bị rớt theo...

Trận bóng đá trên TV vừa mở tỉ số sau hơn một hiệp căng thẳng; mặc cho tiếng cổ vũ, reo hò, còi bay phát phới trên màn hình, ai đá cứ đá, ai ngủ cứ ngủ. Dọn đĩa cơm, chén mắm và lau cái bàn, cô nói một mình: “Cả tháng không có mình, ổng bật TV để đó rồi ngủ, còn

quạt nữa tha hồ chạy cả đêm. Kiểu này phải nhờ dì Bảy kiểm coi có
đứa nào xuống ở với má, bỏ đi hoài coi bộ không xong”.

Nguồn: <http://www.nhituongsite.com>
Được bạn: Thành viên VNTQ.net đưa lên
vào ngày: 19 tháng 2 năm 2008